

Školní revue

Jihomoravské zlato je naše!!!

Deváťáci na taneční přehlídce

Anglie na vlastní oči

Žáci hráli žákům

Exkurze do Osvětimi

Holky versus kluci

Rozhovor s panem zástupcem Benešem

Moji přátelé z pólů

 KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

 ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU 2014
JIHOMORAVSKÝ KRAJ

www.zsms.streliceubrna.cz

skolnirevue@centrum.cz

30. června 2014

Ročník IX, číslo 4

OBSAH

Bylo nebylo

Jihomoravské zlato je naše	1
Jak sedmáci poznávali židovské tradice ..	4
Gracy, Ari a osmáci	4
Další dřevěné kleště a kovové známky ...	5
Projektový den o holocaustu	5
Pátá B ve vile Tugendhat	7
Deváťáci na taneční přehlídce	8
Jak jsme hrabali na počest Hrabala	9
Andersenská noc	10
Navštívil nás Zayferus	12
Velikonoční výstava	12
Osmáci v Praze	13
Anglie na vlastní oči	14
Výlet do údolí kostí	16
Žáci hráli žákům	16
Exkurze do Osvětimi	18
Adopce na dálku	20
Sportovní okénko	21
Kronika deváťáků	24

Nej našich tříd

Pár nej 8. a 9.ročníku	26
------------------------------	----

Rozhovory a ankety

Rozhovor s p. zástupcem Benešem	27
Rozhovor s Vojtou Liškou	29
Rozhovor s odcházejícími redaktory	31
Znáte svoji školu? III	34
Naše prázdninové touhy	35
Holky versus kluci	36

Tahák do dějáku

Ave Caesar	38
------------------	----

Recenze

Počítačové hry	39
Knihy na prázdniny	40

Něco málo pro fanoušky

FC Bayern Mnichov	41
-------------------------	----

Literární koutek

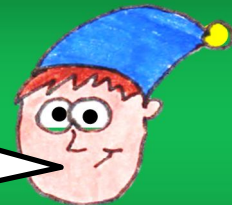
Málem zapomenutá povídka 3	42
Můj kamarád robot	43
O psacích strojích	45
Moji přátelé z pólů	45

Zábava

Perličky z naší školičky	47
Vlastivědný kvíz	48
Křížovky	49
Pár vtipů na závěr	50

Redakce a řešení

Ahoj, jsem redakční skřítek Střelík a přeji hezké počteníčko.

Školní revue

Vydává: ZŠ a MŠ Střelice, Komenského 2,
664 41 Střelice

www: zsms.streliceubrna.cz/skolni-casopis

e-mail: skolnirevue@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně v 17 – 20 výtiscích
a je distribuován zdarma.

Redakční rada

Šéfredaktorka: Mgr. Vlasta Sokolová

Redaktoři:

M. Antoš, 5.B, O. Chytrý, 5.B, Š. Prudil, 5.B,
F. Smutný, 5.B, G. Bartoňková, 5.B,
N. Bartoňková, 5.B, K. Havlíčková, 5.B,
K. Svobodová, 5.B, K. Pechová, 5.B,
K. Jahodová, 6.B, M. Prudilová, 6.B,
V. Jurkovič, 6.B, T. Vašulínová, 6.B,
V. Švestka, 7.tř, M. Bartoňková, 8.A,
L. Svobodová, 8.A, M. Jašová, 8.B,
P. Litschmann, 9.tř., J. Švestka 9.tř.,
E. Benešová, 9.tř., J. Vašulín 9.tř.,
K. Dostálová 9.tř., J. Chmel, 9.tř.,
B. Chmelová 9.tř., A. Vašulínová 9.tř.,
S. Ferencová 8.B

Ilustrátorky:

K. Antošová, 8.B, L. Prokešová, 8.B

JIHOMORAVSKÉ ZLATO JE NAŠE !!!

Není zlato jako zlato, to naše se netřpytí, přesto je pro nás velmi cenné.

V pondělí 30. dubna 2014 se dvanáct redaktorů Školní revue zúčastnilo v Brně vyhlášení krajského kola soutěže Časopis roku 2014. A věřte nevěřte, zabojovali jsme stejně jako v loňském roce – ze čtyř kategorií jsme vyhráli tři – Časopis roku 2014, Obsah a Grafiku.

Letos probíhá osmý ročník této celostátní soutěže. Vloni jsme se jí zúčastnili poprvé a zažili jsme šok – na plné čáře jsme vyhráli naše krajské kolo. Na podzim jsme se v celostátním finále umístili na 3. místě v kategorii Titulka, na 5. místě v kategorii Grafika a na celkovém 7. místě v hlavní kategorii Časopis roku 2013.

Jeli jsme tedy obhajovat, což bylo asi i horší než přijít poprvé a nečekaně vyhrát. Dlouho jsme tomu nemohli uvěřit, že se nám to zase povedlo, ale je to tak – máme tři diplomy a třikrát pojištěný postup do celostátního kola a ohromnou radost.

Co nás tedy čeká dál? Celostátní kolo navazuje na krajská a postupují do něj čísla, nad kterými jsme teď vyhráli, tzn. 1. a 2. číslo z letošního školního roku. Hodnotit je ale budou jiní porotci.

Pokud se chcete podívat, s čím jsme šli boje, tak výše zmiňovaná čísla naleznete na webových stránkách školy a v kastlíku před zástupcovnou. Držte nám pěsti, ať se líbí i ve finále.

Vlasta Sokolová

KLADY A ZÁPORY ŠKOLNÍCH ČASOPISŮ

Na tomto semináři se učitelé (zapsala se sem většina zúčastněných) a část žáků-redaktorů setkala s panem Michalem Žákem, zástupcem Syndikátu novinářů ČR. Byl jedním z těch, kteří časopisy hodnotili. Vyzvedl, co se mu líbilo, a upozornil na nedostatky, na které narazil. Nakonec se ještě sháněl po našem Patriku Litschmannovi, kterého chtěl přede všemi pochválit a pak s ním chtěl soukromě pohovořit. Škoda že tu Patrik tentokrát nebyl...

Vlasta Sokolová

ORIENTÁLNÍ TANCE

Byli jsme na workshopu o orientálních tancích. Slečna Tereza nám předvedla krátkou ukázkou a povídala nám o různých druzích orientálních tanců, např. Fellahi (tanec sedláků), Ghawazee (tanec cikánů), Tanora (muži se točí na místě třeba 40 minut). Po workshopu jsme měli možnost s ní udělat rozhovor.

Co vás přivedlo k orientálním tancům?

Vyzkoušela jsem si to na jedné hodině a pak mě to začalo bavit.

A kdy jste se jim začala věnovat?

Věnuji se tomuhle tanci asi 6 let.

Jaký druh orientálního tance je váš nejoblíbenější?

Ghawazee a různé další, třeba Fellahi.

Jak často vystupujete v divadle?

Teď už tam nevystupuji, ale dřív jsem vystupovala několikrát za rok.

Gabriela Bartoňková a Klára Svobodová, 5.B

PRADĚDEČEK REDAKTOREM

Na tomto workshopu jsme se dozvěděli, jak vznikly Lidové noviny. Nejdříve to nebyly noviny, ale letáky. Ty byly vydávány jen při významných příležitostech. Když se začaly vydávat pravidelně, jmenovaly se Moravské listy. Časem se zavedla ranní vydání. Dříve totiž byla jen odpolední vydání, která nebyla pro čtenáře aktuální. Ranní vydání se později stalo hlavním.

Za Československa se Lidové noviny přestěhovaly z Brna do Prahy a zažívaly svou nejlepší dobu. Psali do nich významní umělci, např. Karel Čapek, Josef Čapek a Ondřej Sekora. Jejich výtisků bylo prodáváno víc a víc.

Za 2. světové války nastala cenzura tisku – běhly se články a někdy i celé strany. To byla pro Lidovky tragédie.

Po válce se vše začalo vracet zpět do svých kolejí a časem došlo ke změnám v grafické úpravě.

Ještě menší kuriozita na závěr: Lidové noviny, měly vlastní redakční kočku, protože se v redakci vyskytovaly myši a kočka měla za úkol je pochyťat.

Vítězslav Jurkovič, 6.B

JAK DĚLAJÍ NOVINY PROFESIONÁLOVÉ

Ve workshopu s Tomášem Hermannem, šéfredaktorem brněnského deníku Rovnost a hodnotitelem časopisů, jsme se dozvěděli, jak vypadá den novináře. Ukázal nám program na tvorbu novin, jak se značí články a co znamenají některé značky v novinách. Podívali jsme se na hotové i nehotové noviny, korekci a poznali různé korekturní značky. Vysvětlil nám, jak by měla vypadat správná titulní strana, jak a kam vkládat fotky, co je perex (úvodní odstavec) a mnoho dalších zajímavých věcí.

Lucie Svobodová, 8.A

JAK SEDMÁCI POZNÁVALI ŽIDOVSKÉ TRADICE

Ve středu 26. února 2014 se uskutečnila pod vedením paní učitelky Sázavské jako doplněk k multikulturní výchově exkurze části sedmé třídy do Židovského muzea v Brně. Z nádraží ve Střelicích jsme jeli vlakem do Brna, kde jsme přestoupili na šalinu a dojeli až k Janáčkovu divadlu. Odtud jsme došli k Židovskému muzeu pěšky. V muzeu jsme se rozdělili do skupin po třech a každá skupinu dostala jednu krabici, v níž byly papíry popisující nějakou židovskou slavnost. Skupiny musely odpovědět na zadané otázky a v krátké ústní prezentaci říct ostatním, o co u dané slavnosti jde.

Bylo to moc poučné a zajímavé. Když program skončil, odjeli jsme zpátky do Střelic.

Vít Švestka, 7.tř.

Foto: Eva Sázavská

GRACY, ARI A OSMÁCI

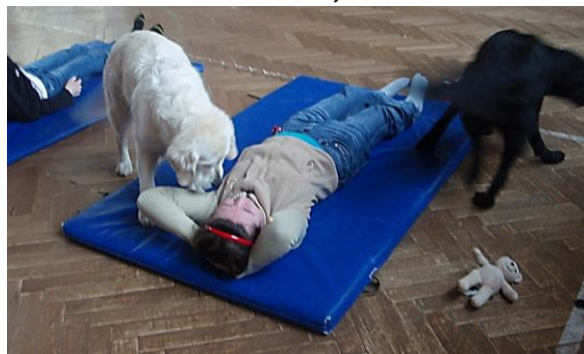

Ve čtvrtek 27. února 2014 navštívila hodinu společenskovedního semináře paní Pavla Svobodová ze Střelic, která se se svými psy věnuje canisterapii – léčebnému působení psa na člověka. Žáci se dozvěděli, že canisterapeut může prostřednictvím

psa aktivovat myšlení, paměť a motoriku postiženého člověka nebo prostě jen prohrát jeho organismus.

Něco z toho si také žáci vyzkoušeli na vlastní kůži a odnesli si z této zvláštní hodiny neobyčejné zážitky.

Vlasta Sokolová, foto: Eva Sázavská

DALŠÍ DŘEVĚNÉ KLEŠTĚ A KOVOVÉ PSÍ ZNÁMKY

Druhá středa v měsíci březnu (12. 3. 2014) patřila bosonožskému projektu, a tak jsme se my, žáci 8.B, vydali do Bosonoh. Jako vždy jsme se rozdělili do dvou skupin, jedna zase dělala s kovem a druhá se dřevem. „Kovová skupina“ si stejně jako ta minule zkusila vyrobit psí známky. „Dřevěná skupina“ si dělala jakési dřevěné kleště na míchání salátu. V poledne pro nás přijel autobus a odvezl nás ke střelické škole, kde jsme ještě pokračovali v učení – měli jsme ještě dvě vyučovací hodiny.

Markéta Jašová 8.B

Foto: www.soubosonohy.cz

PROJEKTOVÝ DEN O HOLOCAUSTU

V úterý 18. března 2014 se devátá třída přenesla do minulého století, kdy ve světě zuřila krutá válka.

Paní učitelka Sázavská nám nejprve povídala o židovském ghettu Terezín a

o vyhlazovacím táboře Osvětim. Poté nám pustila film *Sedm světél*.

Ve filmu vystupovalo asi 5 žen, které holocaust přežily. Mluvily o svých hrůzných zážitcích z pobytu v koncentračních táborech. Byly tehdy malými dětmi nebo dospívajícími dívkami a každý den se pohybovaly mezi životem a smrtí. Po skončení dokumentu jsme měli odpovědět na otázky, které se k němu vztahovaly.

Poté nám paní učitelka ukázala fotky, které souvisely s holocaustem. Naším úkolem bylo vybrat 10 fotek, nalepit je na papír a vymyslet nadpis.

BYLO NEBYLO

Nakonec jsme zhlédli český film *Všichni moji blízcí*. Musím přiznat, že ke konci mi málem ukápla slza, a jak jsem pak zjistila, nebyla jsem sama.

Myslím si, že je dost důležité nezapomínat na ty, kteří zaplatili životem za svůj původ, a snad ještě důležitější je zabránit tomu, aby se to opakovalo. Nevím, zda se lidé poučili z minulosti, často o tom pochybuji, a proto je důležité jim to připomínat.

*****

V pondělí 14. dubna 2014 k nám do školy přišel na besedu pamětník holocaustu pan Pavel Fried, který prožil své dětství v Terezíně.

Vyprávěl nám, že jako malý měl mnoho nežidovských přátel, ale po nástupu nacismu se od něj začali ze strachu o svůj život odvracet.

Jednoho dne jeho rodině, stejně jako mnoha tisícům jiných židovských rodin, přišla výzva do transportu. Mohli si s sebou vzít jen určité množství svých osobních věcí.

V místnostech, ve kterých byli ubytováni, museli spát na slamnicích, později byly v ghettu třípatrové palandy. Podmínky, v nichž tam museli lidé žít, jsou pro nás nepředstavitelné, proto není divu, že lidé dokonce kradli jídlo.

Sestra pana Frieda zahynula v Osvětimi, on a jeho rodiče to přežili. Jejich rodina ale byla spíše výjimkou, málokdy to přežil z rodiny víc jak jeden člověk.

Vyprávěl nám, že jednou byli do Terezína kvůli postupující frontě převezeni vězni z Osvětimi, nebyli to již lidé, ale chodící mrtvolky. Terezínští se jim pokoušeli házet jídlo, ale pak toho museli nechat, protože by se ti lidé uškrtili. Byli hladem doslova šílení.

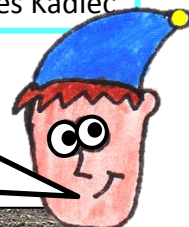
Myslím, že jsme se dozvěděli věci, o kterých jsme neměli ani ponětí, a velmi si ceníme toho, že jsme se mohli setkat s očitým svědkem nacistických hrůz, našim dětem už se to asi nepodaří.

Barbora Chmelová, 9.tř.

Foto: Aleš Kadlec

Takhle krásně rozkvetly na jaře krokusy, které na podzim zasadili devátáci na památku dětských obětí holocaustu.

PÁTÁ B VE VILE TUGENDHAT

Ve středu 19. března 2014 jsme jeli na vlastivědnou exkurzi do brněnského „UNESCA“ – do vily Tugendhat. Sraz byl naplánován u školy na 7.45. Když jsme se shromáždili, přesunuli jsme se na nádraží a odjeli do Brna.

Šalinami jsme se pak dopravili k Dětské nemocnici, odkud jsme šli kousek pěšky až k vile. Když jsme tam dorazili, ujala se nás paní průvodkyně.

Nejprve jsme vyšli na terasu. Výhled z ní byl úžasný – bylo vidět skoro celý střed Brna. Poté jsme si odložili své bundy a batohy a s paní průvodkyní jsme šli dovnitř do předsíně, kde jsme si nasadili návleky na boty. Z předsíně jsme se vydali do koupelny prvních majitelů domu - Greta a Fritze Tugendhatových. Pokoj pana Fritze byl velmi prostý. Měl tam pouze postel, skříň a stůl s křeslem. Paní Greta měla v pokoji obrovskou skříň a dvě postele.

Naproti pokoji paní Greta byl pokoj jejich dvou malých chlapců, Ernsta a Herberta. V dalším pokoji bydlela dcera paní Greta z prvního manželství. Jmenovala se Hana. Koupelnu měly děti společnou.

Když jsme si prohlédli všechny pokoje, šli jsme se podívat na velký

obývací pokoj s jídelnou a knihovnou. V obývacím pokoji je slavná onyxová stěna, v knihovně obrovský trezor.

V obývacím pokoji jsme si zahráli hru – dostali jsme různobarevné trojúhelníky z kartonu a z nich jsme skládali abstraktní obraz.

Potom jsme si prošli kuchyň a podívali se do sklepa, kde byla prádelna, místnost s kožichy a přístroj na otevírání oken.

Celá naše prohlídka skončila prohlídkou zahrady, kde si nás paní průvodkyně vyfotila, a jeli jsme domů. Celý výlet se nám moc líbil.

Gabriela Bartoňková

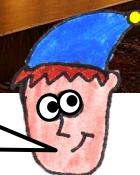
a Klára Svobodová, 5.B

Foto: www.dumazahrada.cz,

www.praguets.com, www.cestovatel.cz

Asi si říkáte, z čeho je ta onyxová stěna, tak vězte, že onyx je druh polodrahokamu.

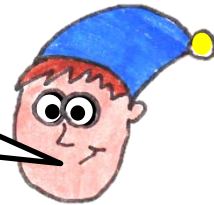

BYLO NEBYLO

DEVĀŤÁCI

NA TANEČNÍ PŘEHLÍDCE

To se vám
povedlo!

Po našem úspěšném vystoupení s „párty polonézou“ na školním plese jsme měsíc pilně nacvičovali další vystoupení na taneční přehlídce v Ivančicích.

V neděli 22. března 2014 jsme se odpoledne sešli u sokolovny, kde nás čekala paní učitelka třídní s oběma učitelkami prvních tříd a synem jedné z nich, Radkem. Sešlo se nás podstatně méně než na předtančení na plese, ale i tak byla tato první jarní neděle plná zážitků a zábavy.

Cesta do Ivančic byla krátká, zato čekání na zahájení poněkud delší. Zabrali jsme si šatnu, kde jsme se připravili na zkoušku v novém sále. Bylo zde mnoho týmů, byly velmi sehrané, ale méně originální.

Konečně došla řada na naše vystoupení, ale když jsme nastoupili, zjistili jsme, že nejsme všichni. Čekali jsme na dva tanečníky, kteří se nějak zatoulali. Jelikož moderátorka soutěže věděla, že jsme s naším tancem vystupovali na plese, tak se nás na něj

zeptala, a tak zaplnila dobu čekání, než jsme byli kompletní a mohli jsme začít.

Když jsme na úvod předváděli nepovedenou polonézu, všichni na nás hleděli jako na velké amatéry. Holky měly dlouhé sukně a kazily, co se dalo. „Paní učitelka“, která na nás dohlížela a secvičovala tuto polonézu, se velmi zlobila, jelikož jsme tanec schválně kazili. (Radek nám k tomu pustil nahrávku křiku paní učitelky). Pak nastala změna a my jsme se pustili do moderního tance, který byl plný života, a publikum pochopilo, že to vše bylo jenom „jako“ a že tancovat umíme.

Ten den nám už běhalo hlavou, že už je to naposledy, co spolu takhle tančíme. Proto si to každý neuvěřitelně užíval a to také bylo na našem skvělém výkonu vidět. Děkujeme za to, že jsme mohli být takhle spolu.

Anežka Vašulínová, 9.tř.

Foto: Eva Buchníčková

JAK JSME HRABALI NA POČEST HRABALA

Bohumil Hrabal byl spisovatel s velkým S. Jeho díla jsou známá po světě, a tak jsme na něj nemohli nezapomenout při stém výročí jeho narození. Pan učitel Kadlec jako řádný češtinář na B. Hrabala nezapomněl a připravil si pro nás soutěž, která nám měla nejen rozšířit znalosti, ale dala nám i možnost si při tom zasoutěžit.

*****

Každý týden dával p. uč. Kadlec na nástěnku otázky ohledně života i díla B. Hrabala a další informace o něm. Jednou z úloh bylo napsat příběh v hrabalovském stylu (zatímco pro některé to byla noční můra, jiní to zvládli levou zadní). Brzo byla naše soutěž v plném proudu a žáci aktivně plnili úkoly a odesílali je na e-mail pana učitele.

Výsledky soutěže byly těsné, na prvním místě se umístila Barbora Smutná, na druhém Kristýna Dostálová (já) a na třetím Jakub Vašulín. Vítězové dostali čokoládu a diplom.

V rámci hrabalovského projektu jsme 28. března vyrazili v hodině literatury před školu, kde nám pan učitel dal hrábě, a pak jsme na počest pana Hrabala měli vytvořit co největší hromadu z listů. Závod byl zuřivý, někteří žáci se dokonce uchýlovali k zákeřnostem (ničení cizích hromad, krádeže drahocenného listů). Nakonec podle hlasování žáků vyhrála nejmenší hromada listů s přezdívkou „Říp“.

Poté jsme skládali jeden z Hrabalových textů, rozstříhaný na kousky. Na závěr hodiny jsme si před školou přečetli Hrabalovu povídku.

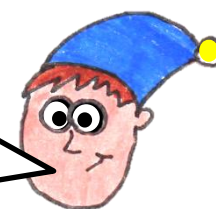
Celý projekt se nám líbil, velice jsme se pobavili, naučili jsme se něco nového o jednom z našich nejčtenějších spisovatelů a vykonali prospěšnou činnost – pomohli s úklidem školního areálu.

Nezbývá než popřát Bohumilu Hrabalovi co nejvíc jeho oblíbeného piva tam někde v oblacích a doufat, že ví, že se stále najdou nadšenci, kteří na něho budou vzpomínat.

Kristýna Dostálová. 9.tř.

Foto: Aleš Kadlec

Děkujeme, pane Hrabale, že nám před školou tak pěkně uklidili.

ANDERSENSKÁ NOC

V pátek 4. dubna 2014 proběhla u nás Andersenská noc. Akce začínala v 17:00. O hodinu později nám paní Hájková přečetla v tělocvičně ukázkou z knížky o Vendulce a drakovi.

Pak nám dva deváťáci, Patrik Litschmann a Kristýna Dostálová, předvedli malé amatérské LiStOVání. Bylo moc pěkné - jako od dospělých herců z Prahy.

Pak nás paní učitelky rozdělily do 16 skupin a na 14 stanovištích na nás čekaly pohádkové postavy. Měly pro

skupiny nachystané soutěžní otázky, a když jsme nevěděli odpověď, utíkali jsme do 7.třídy pro nápovědu.

Kdo nebyl na trase, vyráběl si z papíru svého pejska – komisaře Vrťapku. Ve volných chvílích jsme chodili na večeri.

Po skončení soutěžení paní učitelky vyhlášovaly celkové umístění od 16. do 5.místa – to byly nervy! Družstva, co obsadila 1. až 5. místo, pak ve velkém finále skládala na čas puzzle. A vyhrálo moje 9. družstvo!!!

Po předání cen jsme zalezli ve třídách do spacáků a paní učitelky nám četly ukázky z knížek. Nám, páťákům, přečetla paní učitelka Sokolová ukázku z knížky Dračí polévka.

Potom jsme měli spát, ale trochu jsme zlobili, a tak jsme usnuli hodně pozdě.

Ráno bylo těžké... tak se nám chtělo spát! Ale museli jsme na snídani a po ní si nás vyzvedli rodiče. Andersenská noc se mi moc líbila, škoda že příště už na ni nepůjdu – budu už na druhém stupni.

Nikola Bartoňková, 5.B

Foto: Eva Buchníčková

NAVŠTÍVIL NÁS ZAYFERUS

V pondělí 7. dubna 2014 celá škola po zvonění na třetí hodinu sešla k fotbalovému hřišti, kde nám společnost ZAYFERUS předvedla svůj program s dravými ptáky.

Účinkovali: sýc rousný, výr velký, káně lesní, orel bělohlavý... Největší z dravců byl orel kamčatský, který prý stál tři sta tisíc korun. Předváděli nám let a lov na návnadu.

Jejich chovatelé nám o nich povídali a pak nám dávali otázky, kdo vyhrál, mohl si vzít dravce na ruku. Jednu odpověď uhodla Kristýna Dostálová z deváté třídy, druhou Šimon Lukavský ze sedmé třídy a třetí já, Šimon Prudil z páté B.

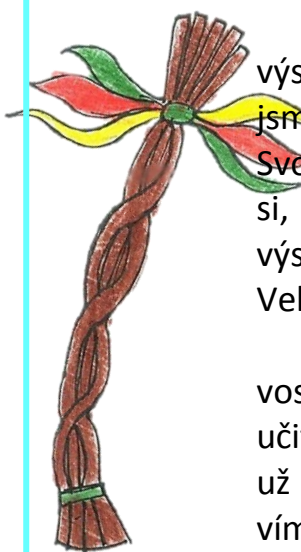
Bylo to krásné, akorát mohli to udělat delší.

Šimon Prudil, 5.B

Foto: Aleš Kadlec

VELIKONOČNÍ VÝSTAVA

Ve středu 16. dubna 2014 jsme jeli do Brna na velikonoční výstavu. První hodinu jsme se normálně učili a v polovině druhé jsme odešli na nádraží. Odtud jsme jeli vlakem do Brna. Na náměstí Svobody nám paní učitelka Sázkavská dala rozchod. Nakoupili jsme si, co jsme chtěli. Potom jsme šli do Paláce šlechticů, kde se výstava konala. Paní průvodkyně nás seznámila s tím, jak se slaví Velikonoce, jak se barví vajíčka, jak se pletou pomlázky...

Sami jsme si vyzkoušeli nabarvit vajíčka pomocí roztaveného vosku. Některým lidem se to pravda trošičku nepovedlo, ale paní učitelka nás pochválila a dala nám všem jedničky. Po tomto výletu už všichni budeme krásně nabarvená vajíčka obdivovat, protože víme, že jejich výroba není snadná.

Vítězslav Jurkovič, 6.B, obrázek: Kamila Antošová, 8.B

OSMÁCI V PRAZE

Žáci osmých tříd se 22. dubna 2014 vypravili na dějepisnou exkurzi do Prahy. Nejprve si to namířili za poznáním technického pokroku 19. a 20. století do Národního technického muzea a poté navštívili Národní divadlo, které prošli takřka od sklepa po půdu, a přitom jedním očkem potají nakoukli i na hereckou zkoušku. Při návratu domů se tvářili převelice spokojeně.

Jejich postřehy:

- Praha je větší než Střelice i Brno a cesta z Letné k Národnímu divadlu je dlouhá
- zatímco Václav stále stojí, ze sochy Stalina zbyl jen podstavec
- naši předkové byli úžasnými technickými dobrodruhy
- prezident Masaryk jezdil v docela hezkém autě
- na kostičas z 19. století by dnes nikdo nesedl ani náhodou
- Národní divadlo je přece jen jedinečná a úctyhodná budova
- oponu vytvořil nějaký Hynais a obrazovou výzdobu nějaký Aleš
- v Praze je prostě drazé
- prodejny McDonald's jsou všude na světě stejné
- pro školní cesty vlakem jsou lepší kupé než dlouhé vagóny bez přepážek.

Vlasta Sokolová a Aleš Kadlec

Foto: Aleš Kadlec

ANGLIE NA VLASTNÍ OČI

Ve čtvrtek 1. května 2014 jsme o půl jedenácté měli my, účastníci zájezdu do Anglie, sraz u školy, kde už na nás čekal autobus. A následovala dlouhá, předlouhá cesta do Anglie. Jeli jsme přes Francii, kde jsme se nalodili na trajekt, na kterém jsme přepluli kanál La Manche.

Do Londýna jsme dorazili asi v sedm ráno. To dopoledne jsme měli na programu prohlídku Londýna a viděli jsme např. Big Ben, London Eye (obří ruské kolo), Buckinghamský palác, St James's Park, Trafalgarské náměstí, nultý poledník a spoustu dalších zajímavostí. Ještě ten den odpoledne jsme šli do Muzea voskových figurín Madame Tussaud, kam jsme se už předem všichni moc těšili.

Tento den utekl velmi rychle a po celou dobu jsme všichni byli nervózní z toho, v jaké rodině budeme ubytováni. Pořád se mluvilo jen o tom. Nakonec si nás anglické rodiny rozebraly a odvedly nás do svých domovů. Některé rodiny byly lepší, některé zase horší.

V sobotu jsme navštívili starobylý Oxford a nádherný hrad Windsor a v neděli jsme přejeli na jihozápad země. Cestou jsme navštívili Avebury, což je vesnice uprostřed velkého kamenného kruhu. Jeli jsme i kolem slavného Stonehenge.

Když jsme dojeli do města Plymouth, čekala nás druhá hostitelská rodina. V následujících dnech jsme navštívili Land's End (konec světa), divadlo Minack, Eden project (unikátní zahrady), Tintagel castle (krásný hrad na pobřeží) a St Michaels Mount (podobnou stavbu najdete ve Francii).

Ve středu hodně brzo ráno jsme se vydali opět do Londýna. Tam jsme se prošli po Hyde Parku, pak jsme měli velký rozchod na nákupy a na závěr nás čekala ještě prohlídka Tower of London.

Pak už jen plavba lodí a předlouhá cesta zpátky domů. Do Střelic jsme dojeli ve čtvrtek 8. května asi v 18.15 hodin. Zájezd byl velice hezký – viděli jsme zajímavé věci, užili si spoustu zábavy a získali nové zkušenosti.

Michaela Bartoňková, 8.A, foto: Aleš Kadlec

VÝLET DO ÚDOLÍ KOSTÍ

Dne 13. května 2014 se sedmá třída vydala do Moravského krasu, kde žáci poznávali různé rostliny a to, jak žili lovci koní a sobů a jak je to s Moravským krasem (jak vůbec vznikl, jak je to s tím propadáním a vývěrem řek a taky proč není kras třeba u nás ve Střelicích). V jeskyni Pekárna si vyzkoušeli štěpení kamene a střelbu z luku.

Dále sedmáci navštívili jeskyni Švédův stůl, kde se našla čelist neandrtálce a kdysi tam žila hyena skalní, veliká asi 150 cm. Potom šli na blízkou louku, kde si vyzkoušeli vrh oštěpem. Celý výlet se vydařil a každý si odnesl zajímavé zážitky.

Vít Švestka, 7.tř.

Foto: Svlva Hradečná

ŽÁCI HRÁLI ŽÁKŮM

Jednou z nejúspěšnějších kulturních akcí na naší ZŠ bývá vystoupení žáků a žákyň Základní umělecké školy ve Střelicích. 19. května 2014 mohlo školní publikum opět vidět v akci své kamarády, kteří svůj volný čas věnují hudbě. Celá škála vystoupení od jemných fléten až po rockovou kapelu zpříjemnila dětem část pondělního vyučování.

Odezva publika byla velice spontánní, protože k těmto začínajícím umělcům mají žáci mnohem blíže než k neznámým profesionálům. Mnohý divák si teprve teď mohl uvědomit, co se všechno dá na hudební nástroje naučit a co vlastně ti jejich kamarádi dělají, když nejsou k zastížení na facebooku. Děkujeme vedení ZUŠ za zorganizování tohoto krásného koncertu.

Aleš Kadlec

POHLED Z DRUHÉ STRANY

Asi nebudu lhát, když řeknu, že jsme byli my – vystupující – před koncertem nervózní. Pokud ne všichni, tak alespoň já určitě. I když máte za sebou řadu koncertů, nervozita vás stále neopouští. Navíc máte hrát před spolužáky...

Než jsem začala, podlamovaly se mi trémou nohy, ale když zazněly první tóny, tréma pomalu opadala. Jen pár lidí ví, že jsem udělala i pár těch chybiček...

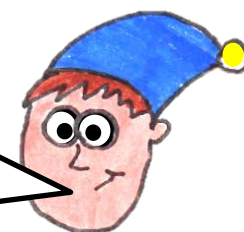
Moc se mi líbila vystoupení ostatních. Umím to ocenit, když vím, jakou práci jim to dalo se připravit, někteří byli v klidu, jiní kvůli nervozitě nemohli celý týden předtím spát. Doufám, že i vám se koncert líbil a že jste si ho užili tak jako my.

Barbora Chmelová, 9.tř.

Foto: Aleš Kadlec

Tak tohle si dám líbit
i příští rok! „V mládí
jsem se učil
hrobařem, jezdit s
hlínou...“

EXKURZE DO OSVĚTIMI

Střelice, 22. května 2014, 6:30. Plný autobus deváťáků odjíždí od místní školy. A kam? Do Osvětimi, do koncentračního tábora Auschwitz I (Auschwitz proto, že to znamená Osvětim).

Po čtyřhodinové cestě jsme konečně dorazili k našemu cíli. Plné parkoviště a mnoho turistů rozličných národností vypovídalo o tom, že se toto smutné místo těší velkému zájmu. Bylo krásně a sluníčko svítilo. Dostali jsme sluchátka a rádiový přijímač. Pomalu na nás začala dýchat okolní děsivá atmosféra.

Seskupili jsme se u brány, tam, kde stálo „Arbeit macht frei“, což znamená: „Práce osvobozuje“. V tomto případě to ale bylo přesně naopak. A pak jsme vstoupili do areálu, ohraničeného dvěma ploty z ostnatého drátu, který svého času býval pod proudem. Okolo nás stály jen cihlové baráky, skrývající svoji temnou minulost.

Byly v nich různé expozice a několik z nich jsme si prošli. Kromě fotek a popisu života v koncentračním táboře tu byly i dlouhé vitríny a v nich předměty ukradené likvidovaným lidem, klidně jeden druh přes celou místnost, např. kufry, hřebínky, protézy, hrnce, boty, ale i třeba sedm tun lidských vlasů, které nacisté nestihli odvézt z tábora do firem, které je dál zpracovávaly.

Vešli jsme i do baráku, který patřil gestapu - německé tajné policii. Zde byli vězni mučeni a hromadně popraveni na dvoře mezi budovami.

Pak přišel zážitek, který byl pro leckoho z nás ten nejhorší – ocitli jsme se v plynové komoře. Běhal nám mráz po zádech. Hned ve vedlejší místnosti byly obrovské pece s pojízdnými vozíky, na které se daly naložit až dvě mrtvolky naráz a mohly být dány do pecí a zpopelněny... Naproti přes plot v aleji stromů stála vila, kterou se svou rodinou obýval velitel tábora.

Ještě s úsměvem ve tváři...

Tak to byl koncentrační tábor Auschwitz I. Pro mnohé z nás byl tento tábor silné kafe. Přišlo ale něco horšího – tábor Auschwitz II jen kousek odtud. Do tohoto tábora vede, vlastně už nevede, nechvalně známá železnice. Z dobytčáků, vagónů pro dobytek, lidé vystupovali rovnou na nástupiště. Tam stál dr. Mengele a ukazoval: „nachts, rechts“. Jen tato slova rozhodla o dalším osudu člověka. Buďto bídne zhybnul při otrocké práci (ale měl naději přežít), nebo byl poslán rovnou do plynové komory.

Plynové komory se v táboře Auschwitz II nezachovaly. Němci je stihli při ústupu před Rudou armádou podminovat a zničit – stejně tak jako půlku tábora. Zachoval se pouze „pracovní“ tábor. Byli jsme třeba v chatrném dřevěném domku určeném pro ženy. Spaly špinavé a nemocné namačkány na dřevěných palandách, třeba i 10 na jedné... To místo se nedá popsat, to se musí vidět.

Položili jsme květiny u památníku obětí holocaustu a pomalu kráčeli zpět celým tábořem k hlavní bráně a uvědomovali si nejen utrpení vězňů, kteří sem byli zavlčeni, ale i nesmyslnost celého tohoto místa. K čemu to všechno bylo? 1,3 miliónu obětí - mužů, žen, dětí, starců... Jen proto, že byl někdo Žid, že měl jinou barvu pleti? Tím se provinili? Děsí mě tato představa.

A děsí mě, že lidé 20. století byli něčeho takového schopni. Taky mě děsí, kolik mladých se přidává k různým extremistickým skupinám, popírajícím holocaust. A nakonec mě děsí slova, které řekl Nicholas Winton, zachránce 669 židovských dětí z ohroženého Československa: „Mrzí mne, že se lidé z toho vůbec nepoučili.“

Patrik Litschmann, 9.tř.

Foto: Jakub Vašulín

ADOPCE NA DÁLKU

JOHN ANDREW EILU

Myšlenka, že bychom mohli pomoci nějakému chudému dítěti, se na naší škole úspěšně uchytila, a když se vybralo potřebné množství peněz, rozhodoval školní parlament, kterému dítěti z nabídky na internetu pošleme peníze na vzdělání.

Sečetl hlasy tříd 2. stupně - každá navrhla své tři favority. Nejvíce hlasů dostal dvanáctiletý chlapec John Andrew Eilu. Některé prý zaujal svým osudem, jiní mu přičítali k dobru jeho školní výsledky a podle dalších prý vypadal nejvíce smutně. Ať je to tak nebo tak, je rozhodnuto.

Z jakých poměrů John pochází?

John žije v Ugandě, a i když má oba rodiče, nemá jednoduchý život. Otec (27) ztratil po nemoci zrak, asi by se to dalo operovat, ale na to nemají peníze. Matka (22) obdělává jejich vlastní pozemek a nechává se najímat na práci i jinde. Někdy nemají co jíst a jsou odkázáni na pomoc sousedů. John už do školy chodil, ale ztratil sponzora. Má dva mladší sourozence, ti v programu nejsou.

Markéta Prudilová, 6.B

Co jsme pro vás zjistili o Ugandě

Republika Uganda se nachází ve východní Africe a jejími sousedy jsou Keňa, Etiopie, J. Súdán, Demokratická republika Kongo, Rwanda a Tanzanie.

Uganda má rozlohu 241 548 km² (ČR má rozlohu 78 867 km²) Na jejím území leží slavná Viktoriina jezera.

V Ugandě žije skoro 31 milionů obyvatel (údaj z roku 2007) – má tedy asi 3x více obyvatel než ČR. Hlavní město se jmenuje Kampaly. Úředním jazykem je angličtina (dříve totiž byla Uganda britskou kolonií). Lidé zde žijí ve veliké bídě. Většinu populace tvoří děti do 14 let.

Tam, kam nemůžou kamiony s dodávkami jídla, je hlavním zdrojem obživy dobytek. Lidé na venkově bydlí v malých dřevěných chatrčích ve vesničkách, které jsou obehnané zdmi ze dřeva kvůli ochraně dobytka před dravými šelmami.

Jestli vás Uganda zajímá víc, podívejte na dokument na adrese: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1185966822-na-cestě/>

Vít Švestka, 7.tř.

Zdroj: www.cs.wikipedia.org/wiki/Uganda

Foto: www.bwindiorphans.org

SPORTOVNÍ OKÉNKO

OKRESNÍ PŘEBOR V BASKETBALE

Ve středu 7. března 2014 jsme jeli reprezentovat naši školu v basketbale. Turnaj se konal v Tišnově, proto jsme museli vyjet vlakem už před sedmou hodinou ranní. První zápas jsme sehráli s Ostrovačicemi, které jsme jasně porazili 16:2. V druhém zápase jsme porazili 20:6 Židlochovice. Poslední zápas ve skupině jsme sehráli s favorizovaným Tišnovem. Zápas byl vyrovnaný až do konce, kdy se štěstí přiklonilo na naši stranu a my jsme jej porazili 17:10. O našem umístění nakonec rozhodly ve finále Pohořelice, které na turnaji neprohrály ani jednou a nás porazily 14:6. Na celkem dost vydařeném turnaji jsme se umístili na 2. místě.

Text a foto: Jakub Vašulín, 9.tř.

TURNAJE V HALOVÉ KOPANÉ

Po basketbale následoval 19. března další, podle učitelů „ulívací“ den. Podle nás to ale byl den, kdy jsme reprezentovali naši školu a snažili se dosáhnout co nejlepšího výsledku. Byl to den „D“, protože se hrál okrskový přebor v halové kopané na domácí půdě. První zápas jsme vyhráli jednoznačně 7:0. Po něm jsme byli pěkně vyhecovaní a věřili jsme si. To nás podrželo hned vzápětí v druhém zápase s výborně hrající Zastávkou. Porazili jsme ji jen těsně 4:3.

Třetí zápas jsme hráli proti Zbýšovu. Ze začátku jsme je sice podcenili, ale poslední výsledek tohoto turnaje byl zase příznivější pro nás, vyhráli jsme 4:1. V doma odehraném turnaji jsme tedy skončili na 1. místě.

BYLO NEBYLO

Po postupu z domácího turnaje jsme odjeli o týden později na okresní finále. První zápas jsme poctivě vyhráli nad domácím týmem z Ivančic 4:0. Druhý zápas jsme sehráli se Šlapanicemi. Byl to však prohraný boj, Šlapanice nad námi vyhrály 0:2. Nezbylo nám nic jiného než bojovat o 3. místo. Nastoupili jsme proti favorizované Kuřimi a ta nás bohužel porazila 4:1. Celkově jsme se v okresním finále umístili na 4. místě.

Jakub Vašulín, 9.tř.

Foto: Aleš Kadlec

KRAJSKÉ KOLO VE SPORTOVNÍ GYMNASTICE

Dne 13. března 2014 se ve Slavkově u Brna konalo krajské kolo přeboru ve sportovní gymnastice. Soutěžilo se ve třech disciplínách, tj. prostná, hrazda a přeskok. ZŠ Střelice se tohoto závodu zúčastnila pod vedením naší milované paní učitelky a trenérky Yvony Hájkové. Závodily jsme ve dvou kategoriích a tvořily jsme dva týmy: starší tým ve složení Stella Ferencová, Adéla Vláčilová, Nikola Vláčilová, Bára Smutná a jako náhradnice Kristýna Jahodová a mladší tým ve složení Žaneta Blažejová, Klára Havlíčková, Sylva Dlapková a Kateřina Pechová.

V obou kategoriích jsme vybojovali krásné třetí místo, a tak jsme si odvezli dva poháry. V soutěži jednotlivců jsem se umístila na třetím místě, takže k pohárům jsme domů vezli i medaili. Bylo to příjemně strávené dopoledne a povedený závod, nejenom že jsme si užili cvičení, ale také jsme se pobavili s ostatními týmy.

Stella Ferencová, 8.B

VOLEJBALOVÝ KROUŽEK A TURNAJ V ZASTÁVCE U BRNA

Volejbal je jeden z kroužků, do kterého může na naší škole chodit každý starší žák. Může v něm získat nějakou tu fyzickou a dobře se pobavit. Tento sport je na naší škole doma už od pradávna. Vždyť volejbal hrávala v mládí víc než čtvrtina našich učitelů a učitelek. Jedna z nich, konkrétně paní učitelka Benešová, nám předává své zkušenosti a učí nás hrát.

8. dubna 2014 jsme jeli prověřit své schopnosti na turnaj do Zastávky. Štěstí nám však nepřálo. První zápas s domácí Zastávkou jsme prohráli těsně 2:1 na sety. Druhý zápas jsme sehráli proti nejlepšímu týmu z předchozích let, tedy Šlapanicím. Zápas jsme hráli celkem dobře, ale favorité jsou favorité a Šlapanice nás porazily 2:0 na sety. Poslední dva zápasy jsme prohráli také, nejdříve s Pohořelicemi 2:1 na sety a pak s Ivančicemi také 2:1. I když jsme všechno prohráli, nelitujeme, že jsme tam jeli, byla to cenná zkušenost a zahráli jsme si.

Text a foto: Jakub Vašulín, 9.tř.

ŠESTIBOJ V IVANČICÍCH

Dne 25. dubna 2014 jsme se v 7.15 sešli na nádraží ve Střelcích a jeli do Ivančic na šestiboj. Když jsme tam dorazili, tak jsme se rozvíčovali a dlouho čekali, až to začne. Po dlouhé době to vypuklo

Bylo tam šest disciplín: běh na kilometr, běh na šedesát metrů, trojskok, hod medicinbalem, skok přes švihadlo a kliky. Nejprve všichni účastníci závodu šli běhat 60 m, potom už každý šel na disciplínu, kde bylo volno.

Čekání na vyhodnocení bylo zase dlouhé, ale dočkali jsme se nádherných výsledků. I když jako skupina jsme skončili až na 4. místě, v soutěži jednotlivců se našim podařilo získat deset medailí. Okresním přeborníkem ve své kategorii se stali Michal Jahoda, Viktorie Kalovská a Tereza Štanglová. V dalších získali stříbro Vojtěch Jahoda, Jakub Kokorský, David Holešovský, Kristýna Jahodová a Kristýna Havlíčková. Bronz si odvezli Alexandr Barša a Filip Chmel.

Kristýna Jahodová, 6.B

KRONIKA DEVÁŤÁKŮ

NÁROČNÉ JARO ANEB JAK TO VIDÍ DEVÁŤÁCI

Tato část školního roku byla pro všechny žáky naší školy náročná. Byly čtvrtletní písemky a zkoušení, ale i při těchto psychicky náročných aktivitách si žáci toto období určitě užívali. Tak třeba gymnastky ze sedmé třídy, které se v dubnu zasloužily o pohár za 1. místo v okresním přeboru dívek v gymnastice. 😊

V dubnu si všechny třídy za dozoru vyučujících odskočily asi na hodinovou přehlídku společnosti Zayferus. Nad fotbalovým hřištěm se v krásném pondělním dopoledni vznášelo několik úžasných exemplářů dravých ptáků. Pozorní posluchači se mohli dovědět, čím se takový orel, raroh či káně živí, odkud pochází či kolik váží. V praktických ukázkách pak mohli vidět, jak dravci loví svou potravu.

Poznámka cenzora: Raději se neptejte, kolik takových pozorných posluchačů bylo...

Zúčastnili jsme se akce Noc s Andersenem. Malé divadelní vystoupení v podobě listování si připravili Patrik Litschmann a Kristýna Dostálová. Po představení jsme se rozmístili na stanoviště, na kterých jsme dělali různé pohádkové postavy. Po skončení soutěže pro malé žáky následovalo vyhlášení vítězů a chystání k spánku. My z devítky jsme šli spát okolo půlnoci a probudili nás

už okolo sedmé hodiny ráno. 😊 Večer jsme sledovali parodie a části filmů, poslouchali písničky. V 11 hodin jsme si dali zmrzlinu. Následně jsme si polehali uprostřed třídy a hráli flašku. Paní učitelka nás přišla dvakrát napomenout, že máme spát, když se neumíme chovat. 😊 Rozbalili jsme si spacáky, objednali pizzu a pustili si film na projektoru. Byl to výborně strávený večer. V noci se sice nedalo moc spát, protože pár nejmenovaných osob chrápalo, ale byla to s.....* Chtěla bych ještě někdy nocovat ve škole? Určitě! Protože je to něco nového a velmi, velmi záživného.

Poznámka cenzora: svérázná varianta na pohádky Spící krasavice, případně Princezna na hrášku.....

Snažili jsme se odreagovat od myšlení na přijímačky a jednoho krásného dne jsme si zajeli s Radkem Svobodou do Ivančic na taneční přehlídku Let's Dance a všem tam jsme ukázali, jak moc jsme se od plesu zlepšili v moderním tanci. 😊 Kdyby byla bývala ta nesoutěžní soutěž soutěžní, byli bychom ji určitě vyhráli. 😊 Naštěstí nepatřím mezi trémisty, tak jsem si soutěž užívala. Zaskočilo nás však to, že jsme přišli na řadu trochu dřív. Někteří žáci byli v tu dobu v čudu, a tak jsme trapně stáli na ploše a publikum nás sledovalo. Naštěstí zasáhl pohotový komentátor celé akce a publikum rozptýlil, než se nám podařilo chybějící členy sehnat.

Poznámka cenzora: Návod pro učitele – nesoutěžní soutěž diktátů, slovních úkolů, písemek a referátů.

Většina třídy dělá přijímačky a všichni si začínají uvědomovat, že by se teda mohli začít učit. Pomalu ale jistě stoupá nervozita a strach. Všichni se snaží navzájem povzbuzovat a novým trendem ve třídě se stalo vymýšlení všelijakých plánů a akcí, co budou dělat, až konečně vypadnou z té nervozity. Mysleli jsme si, že před zkouškami nám učitelé dají trochu pokoje od učení. U některých to teda moc tak nevypadalo. Například poslední den před Velikonocemi jsme psali test z matiky.

Všichni učitelé nám důrazně připomínali, ať už se v pondělí neučíme, že už to stejně nedoženeme (čímž teda všechny „hrozně povzbudili“). ☺ Rady p. uč. Brimové byly stále ignorovány. Proto se paní učitelka omezila pouze na konstatování: „Vás jako studenty si nedokážu představit. Přijímačky jsou to nejlhčí. Horší je se na škole udržet. Vás hned v pololetí vykopnou!“ ☺ . Opačný extrém byli žáci, kteří se na přijímačky lidově řečeno vykašlali. I přesto, že svým flegmatismem doháněli všechny učitele k šílenství, všichni se nakonec bez větších problémů na školy dostali a teď už je jen otázkou, zdali tam vydrží... ☺ Prvních 60 minut jsme malovali zátiší, dále jsme byli po jedné zváni před komisí složenou ze tří učitelů hudebky a došla jsem až k ústnímu pohovoru. Proběhlo to vše v klidné atmosféře,

kteřá se jen tak někde na přijímačkách nezažije. Díky tomu jsem se cítila, jako kdybych tam patřila. ☺☺

Poznámka cenzora: Stále se ještě všichni devátáci nenaučili správně psát slovo přijímačky...

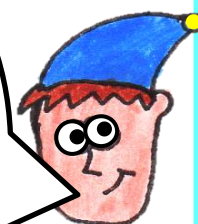
Na začátku května bylo 40 žáků z naší školy na zájezdu do Anglie. Jeli s námi i někteří učitelé z naší školy. Největší zážitek z Anglie byl ten, že když jsme byli u moře na písečné pláži, našel se odvážlivec v podobě pana učitele Kadlece, který se vyzul a zkusil, jaké je moře. Ale jelikož byly vlny, tak pana učitele taky jedna spláchnula, a pak panu učiteli nezbývalo než sušit věci.

Poznámka cenzora: Celá situace je zde značně přehnaná, ale zachovávám svobodu slova...

Všichni se nakonec bez větších problémů na školy dostali a teď už je jen otázkou, zdali tam vydrží... ☺ Až teď si začínáme všimnout, jak ten čas mezitím utekl a že nám zbývá už jen měsíc na základní škole....☺

Poznámka cenzora: Tak nebrečte, určitě se sejdete za deset let na srazu absolventů!

Na jarní měsíce zavzpomínali žáci 9. třídy pod cenzurním dohledem p. uč. Aleše Kadlece.

PÁR NEJ 8. A 9. ROČNÍKU

8.A – třídní učitelka Blanka Dalecká

Nejvyšší kluk/holka: Jan Bednář/Barbora Chrástová

Nejmenší kluk/holka: Erik Benáček/Dorota Záleská

Nejstarší: Kamila Strouhalová

Nejmladší: Andrea Plačková

Nejdelší vlasy: Dorota Záleská

Nejkratší vlasy: Jan Bednář

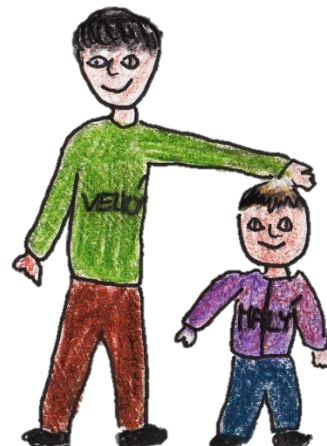
Největší smíšek: Andrea Bukovská

Největší počítačový maniak: Erik Benáček

Nejchytřejší: Šimon Jáger

Největší čtenář/ka: Barbora Chrástová

Největší manekýn/ka: Nikola Rybárová

8.B – třídní učitelka Monika Zatloukalová

Nejvyšší kluk/holka: Petr Švestka/Kamila Antošová

Nejmenší kluk/holka: Gabriela Vidláková, Ivan Korol

Nejstarší: Denisa Kučerová

Nejmladší: Kristýna Lišková

Nejdelší vlasy: Natálie Musilová

Nejkratší vlasy: Vojtěch Jahoda

Největší smíšek: Ivan Korol

Největší počítačový maniak: Adam Pech

Nejchytřejší: Stella Ferencová

Největší čtenář/ka: Matěj Krubl

Největší manekýn/ka: Markéta Jašová, Adam Pech

9.třída – třídní učitelka Eva Sázavská

Nejvyšší kluk/holka: Martin Křemeček/Eliška Benešová

Nejmenší kluk/holka: Alois Liška/Andrea Zahradníková

Nejstarší: Martin Křemeček

Nejmladší: Ondřej Januš

Nejdelší vlasy: Anežka Vašulínová

Nejkratší vlasy: Alois Liška

Největší smíšek: Regina Dervišovská

Největší počítačový maniak: Petr Buček

Nejchytřejší: Kristýna Dostálová

Největší čtenář/ka: Eliška Fraňková, Daniel Novák

Největší manekýn/ka: Richard Kliment

Text a obrázky: Terezie Vašulínová, 6.B

ROZHOVOR S PANEM ZÁSTUPCEM BENEŠEM

V posledním letošním čísle vám přinášíme rozhovor se zástupcem naší paní ředitelky – s panem učitelem Jiřím Benešem. Než usedl v zástupcovně, učil na naší škole matematiku a zeměpis, teď už mu zůstal jen ten zeměpis a zbytek času věnuje řízení školy. Je to určitě práce nelehká, ale on ji zvládá s bravurou, a dokonce neztratil svůj pověstný smysl pro humor a hravost. Stačí si poslechnout jeho hlášení v rozhlase.

Už druhým rokem jste zástupcem paní ředitelky. Co tato práce – pro Vás nová – obnáší?

Je to zase jiná práce než se školáky ve třídě. Nevýhodou je více takzvaného papírování. Ale bez toho to bohužel na žádném úřadě nejde. Obě pozice, práci učitele a práci zástupce, bych přirovnal k horolezectví. První provádí přímý útok na vrchol hory, druhá zajišťuje potřeby v základním táboře pro ty tam nahoře.

Je to zodpovědná práce. Děláte ji rád?

Dá-li se vztah k práci označit za lidský cit, pak ji dělám rád. Je to pořád hlavně práce s lidmi a ta mne baví. Jen kromě dětí školou povinných komunikují hodně s učiteli. A s těmi si na mou věru užiju neméně zábavy.

Mrzí Vás, že kvůli „zástupcování“ nemáte hodiny matematiky či zeměpisu?

Zeměpis mě neopustil, ale slečně matematice jsem musel dát košem.

A její úsměv a pohazení mi občas chybí...

4. Učíte raději matematiku, nebo zeměpis?

Moc těžká otázka a nechtějte po mně jednoznačnou odpověď. Je to totéž, jako kdybyste se mě ptali, mám-li raději mamku nebo manželku.

5. Co podle Vás nejlépe zabírá na zlobivé žáky?

Zaprvé: plná zaměstnanost, zadruhé: plná zaměstnanost, zatřetí: plná zaměstnanost!

6. Všichni víme, že rád brázdíte ČR na kole. Používal jste kromě auta a kola i jiný dopravní prostředek?

Tuto otázku musím trochu rozvést a omlouvám se všem, kteří mají rádi stručné odpovědi. Na kole jezdím, protože jsem líný. Zastávám názor, že je lepší jet 100 km na kole než jít 1 km pěšky. Kdysi jsem si předsevzal, že musím najezdit za rok víc kilometrů na kole než autem. To se mi v posledních 22 letech daří.

Avšak předtím jsem, abych konečně odpověděl na Vaši otázku, jezdil bezkonkurenčně nejvíc vlakem. Tatka dělal u Železničního stavitelství, takže jsme měli režijky. A na ni jsem prorazoval ikskrát křížem krážem Česko, Slovensko i Bulharsko.

7. Kde jste byl na kole nejdál?

Nejraději vzpomínám na Tour de Czechia a Tour de Slovakia. S kamarádem jsme realizovali okružní jízdu kolem naší země a země našich bratří Slováků. Paráda! Několikrát jsme byli v rakouských Alpách a mou fyzicky nejnáročnější etapou v životě byl výjezd na Grossglockner – 40 km pořád do kopce do nadmořské výšky téměř 2600 m.n.m.

Víte, jak se říkalo v Čechách prvním kolům?

Že by kostitřasy? My jsme starým kolům říkali zgarby nebo arabáči.

Jste prý v Guinnessově knize rekordů. O co šlo?

Vy chcete, abych otevřel Pandořinu skříňku! Moje horší já soutěžilo v pití českého národního nápoje na rychlost. A byl to obor, který mi šel v životě asi nejlépe (což je pro mne s odstupem času smutné zjištění). Překonal jsem celkem 6 českých rekordů, z nichž jeden byl rekordem světovým.

Jaká značka piva je podle Vás nejlepší?

Pivo musí mít říz a musí být hořké. Je-li někdo na sladké, ať pije limonádu. Takže odpověď je jednoznačná: plzeňský Prazdroj!

Umíte nějaký cizí jazyk?

Na jazyky jsem naprostý lempl. Úspěšně jsem odmaturoval z ruštiny a tím to skončilo. Da svidáňja, rebjáta!

A teď si trochu zavzpomínáme. Které předměty jste měl ve škole nejraději? Jsou přestávky předmět? Nééé?! Tak tělák, zpěv, matiku a zempl.

A které naopak ne?

Ty, které považuji za pavědy, a ty, kde mě učitelé soustavně přesvědčovali, že jejich obor je nuda.

Zlobil jste?

No jéje. Do 3. třídy značně. Dnes se tomu říká hyperaktivita. Ale od takové 5. třídy hotový mílius a jeden z premiantů.

Chodil jste někdy do nějakého kroužku? Pokud ano, do jakého?

Asi půl roku do tanečního kroužku (omyl), pak fotbal, fotbal, fotbal.

Kde a co jste vystudoval?

ZŠ ve staré Líšni, gymnázium na Křenové a Pedagogickou fakultu MU.

17. Jak jste se seznámil se svojí ženou paní učitelkou Benešovou?

Jedu takhle ve druháku vejšky na zimní kurz na Klínovky do Krkonoš. Chata na konci světa, zapadaná dvěma a půl metru sněhu. Potkám tam sympatickou upovídanou studentku, se kterou prokecám půl noci u krbu v ledárně. A další týden ji potkám ve škole. A má mě (a já ji).

18. Odkud pocházíte? Proč jste se rozhodl učit právě na naší škole?

Já su Brňák - Marvan, 21 let jsem bydlel ve staré Líšni. Po svatbě jsem se „přivdal“ ke své ženě do Bosonoh. A proč jsem se rozhodl učit právě tady? O rok později jsem dostal dvě nabídky místa: v Rosicích a Střelících. Proti Střelícím hovořilo to, že jsou z Bosonoh pouze 5 km a to je krátká projížďka. Nakonec ale Střelice vyhrály, protože na silnici do Rosic byly příšerný kostky.

19. Co nejraději děláte ve volném čase?

Je nutné na základě předchozích otázek odpovídat? Pro úplnost shrnu: Sport a hry, cestování, degustace, poslech hudby a soukromý zpěv ve sprše.

Děkujeme za rozhovor.

Patrik Litschmann, 9.tř., foto: Jiří Beneš

ROZHOVOR S VOJTOU LIŠKOU

ANEK TALENTY MEZI NÁMI

Dalším zpovídaným byl náš spolužák z deváté třídy Vojta Liška. Příjemný a sympatický kamarád, který je zvláštní tím, že si nestřílí jen ze svých spolužáků, ale také závodně ze vzduchovky a malorážky, a dokonce tak dobře, že má doma celou řadu medailí a pohárů. Máme tu čest s mistrem republiky.

Jak dlouho se věnuješ svému sportu?

No... od roku 2009, takže 5 let.

Proč zrovna sportovní střelba?

Tehdy jsem zrovna žádný sport nedělal a maminka pracuje na Masarykově okruhu, kde byla tehdy střelnice, na ní jsem začínal.

Kolik ti bylo, když jsi začal střílet?

10 let.

Je tento sport náročný na peníze?

Ano, to je. Nejdražší je samozřejmě vybavení, konkrétně zbraně.

Jaký je tvůj nejlepší výsledek ve sportovní střelbě?

Mistr České republiky roku 2010.

Věnovali se tvoji rodiče také tomuto sportu?

Ne, oni hrávali volejbal.

Nechtěl jsi někdy spojit svoji sportovní střelbu s momentálně úspěšným biatlonem?

Zatím ne.

Kde trénuješ? Kam jezdíš střílet?

Vzduchovku trénuji v Brně na Hybešově ulici (je to střelnice nad Laser game) a malorážku trénuji v Pavlově (vesnice kousek od Dolních Kounic).

Máš nějaký svůj vzor?

Asi Kateřinu Emmons.

Jakým způsobem musíš mít zabezpečené zbraně?

Dávají se do nich takové zajímavé struny, aby bylo vidět, že zbraň není nabitá.

Jak se o své zbraně staráš?

Vzduchovku musím čistit a malorážku taky, přitom malorážku častěji. Čistím vlastně zbytky střelného prachu od nábojů.

Jaké máš plány do budoucna?

Záleží, jak se bude dařit. Konkrétně se chystám na mistrovství ČR, které se bude konat na podzim v Plzni.

Telegraficky:

Oblíbená barva: zelená

Oblíbené zvíře: pes

Oblíbené jídlo: řízek

Oblíbený film: Machři

Oblíbená píseň: IC Haled C´

Oblíbená skupina: Simpleplan

Oblíbený předmět: tělocvik

Oblíbený učitel/učitelka: pan učitel Holešovský

Děkuji za rozhovor.

Jakub Vašulín, 9.tř.

Foto: Vojta Liška, 9.tř.

ROZHOVOR S ODCHÁZEJÍCÍMI REDAKTORY

Na rozloučenou jsme jim položili pár otázek:

1. V jaké třídě jsi začal/a chodit do Revue?
2. Co se ti na práci v redakci líbilo?
3. Který článek se ti nejvíce podařil?
4. Myslíš, že budeš mít možnost psát do nějakého časopisu i na střední škole?
5. Co bys vzkázal/a mladším redaktorům Revue?

PATRIK LITSCHMANN

1. V 5. třídě.
2. Kolektiv, možnost tvoření časopisu.
3. Na ptáky jsme krátký. 😊
4. Asi ano.
5. Bavte se, když se můžete bavit, dělejte, když máte dělat. Poslouchejte paní učitelku.

JAN ŠVESTKA

1. V 6. třídě.
2. Někdo si mé články může přečíst, tvorba časopisu jako taková.
3. Ankety Škola v číslech. 😊
4. Ano.
5. Važte si paní učitelky.

JAKUB CHMEL

1. V 6. třídě.
2. Že většinu věcí, co si vymyslíme, můžeme do časopisu napsat.
3. Asi rozhovor s paní ředitelkou Fialovou. 😊
4. Určitě ne, ptal jsem se učitelů a ani na jedné z mých vybraných škol časopis není.
5. Hodně štěstí a snažte se dál. Pořád je co zlepšovat!

Na konci tohoto školního roku opustí redakci 8 zasloužilých redaktorů z 9. třídy. Někteří byli jejími členy už od 5. třídy, i když s přestávkami, jiní se přidali později. Zůstala po nich řada článků a ilustrací, stačí si prolistovat vydaná čísla Školní revue. I jejich zásluhou se náš časopis neztratil v soutěžích.

Mnozí z nich by chtěli v „novinařině“ pokračovat také na středních školách, jedna z redaktorek prý dokonce uvažuje o spisovatelské dráze.

Držme jim tedy pěsti, ať se jim to podaří.

JAKUB VAŠULÍN

1. Je to už dávno, byl jsem ještě malý kluk. ☺ Bylo to na začátku 7. třídy.
2. Snad všechno, co dělám. Píšu, co se mně zachce (samozřejmě se svolením paní učitelky ☺). Rád dělám ankety a rozhovory, protože si s kamarády a žáky naší školy rád popovídám. Myslím si, že se mně povedl nedávny rozhovor s mluvčím HZS JMK Jaroslavem Mikoškou. Také jsem rád dělal sportovní rubriku, fotil jsem všelijaké události a příhody. Teď jsem začal dělat rozhovory s našimi olympioniky, žáky naší školy, kteří vynikají v nějakém sportu.
Takže – práce v redakci je fakt super, posunula mě dál a jsem rád, že něco takového na naší škole je. ☺
3. Článek??? Ze začátku jsem většinou spíš fotil, myslím si, že se povedly fotokomiksy, které jsme s kamarády dělali. Jako povedený článek bych zmínil ten můj úplně první. Byl o cestě do Francie, do spřáteleného města Nozey.
4. Bohužel ne, ale chystám tam udělat revoluci a nějaký časopis založit. ☺
5. Piště, pište, pište a piště. A hlavně poslouchejte paní učitelku a dodávejte jí včas články, ne tak jako já. ☺

BARBORA CHMELOVÁ

1. Myslím, že v 6. třídě.
2. Líbí se mi, že se můžeme svými nápady a články podílet na tvorbě časopisu. Je to jistě zkušenost, která se nám bude v životě hodit.
3. Asi slohová práce, kterou jsem psala kvůli olympiádě z českého jazyka a která vyšla v minulém čísle... ☺
4. Nevím, myslím, že na té škole, kam jdu, časopis nemají. ☹
5. Hlavně jim přeji, aby je práce v redakci bavila a aby měli dobrý pocit z toho, co v ní udělali. (Pokud něco udělali .... ☺)

KRISTÝNA DOSTÁLOVÁ

1. Ani si to nepamatuji, možná v 5., možná v 7. třídě.
2. Že můžu využít svoji kreativitu a společně s ostatními se podílet na věci, která se ostatním spolužákům líbí a baví je.
3. Asi „Vražedné nástrahy mého vysavače.“ Povídky jsou moje parketa. ☺
4. Doufám, že ano, a pokud ne, stále se budu věnovat psaní knih.
5. Určitě se do redakce zapojte, je to zábava, naučíte se něco nového a uděláte prospěšnou věc. ☺

ELIŠKA BENEŠOVÁ

1. V 5. třídě, aspoň myslím.
2. Já tam nic moc nedělám, ale líbí se mi výsledný časopis.
3. Já články nepíšu, a když jo, tak za moc nestojí.
4. Asi ne.
5. Aby nebyli usedlí a dali časopisu trochu nádechu mládí.

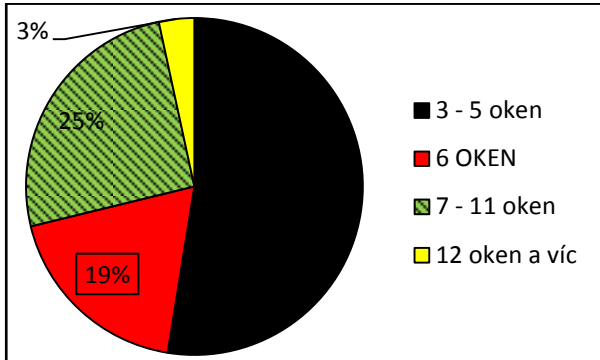
ANEŽKA VAŠULÍNOVÁ

1. Abych se přiznala, sama nevím... Myslím, že někdy kolem 7. třídy.
2. To, že redaktoři zapisují vzpomínky na to, co zažili ve svém věku na základní škole, které by snadno mohly upadnout v zapomnění. Ale díky tomu, že je sdílíme s ostatními, můžeme si o nich i přečíst a vrátit se k nim. To se mi na časopise líbí nejvíce.
3. To se asi nikdy nedovím. Ale určitě vím, že je to ten článek, který byl čten čtenáři nejvíce. A pro mě to bude ten, který si přečtu třeba za pár let, a budu vzpomínat. ☺
4. Tu možnost mít budu. Ale mám jistou představu o zájmech, kterým se chci v nové škole věnovat, a obávám se, že psaní v jiném časopise pro mě nebude hned možné. Alespoň ze začátku, dokud nepoznám zdejší kolektiv redaktorů a časopis samotný.
5. Náš časopis není jen o tom, že s ním vyhráváme soutěže a máme úspěch u čtenářů, ale také o tom, že je tu dobrý kolektiv lidí, kteří se psaní věnují a mají radost z ukládání svých myšlenek na jeho stránkách. Takže nepřestávejte, protože to má smysl! ☺

Michaela Bartoňková a Lucie Svobodová, 8.A, foto: Aleš Kadlec

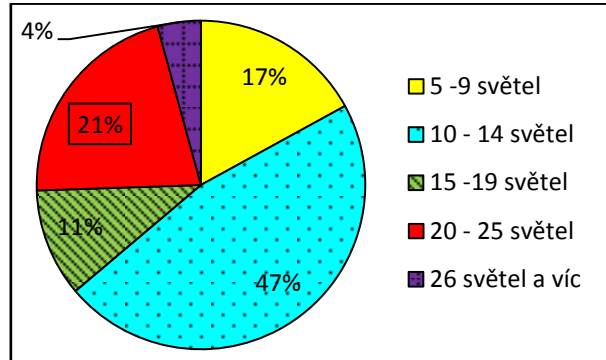
ZNÁTE SVOJI ŠKOLU? III

Kolik je oken v hlavní části sportovní haly?

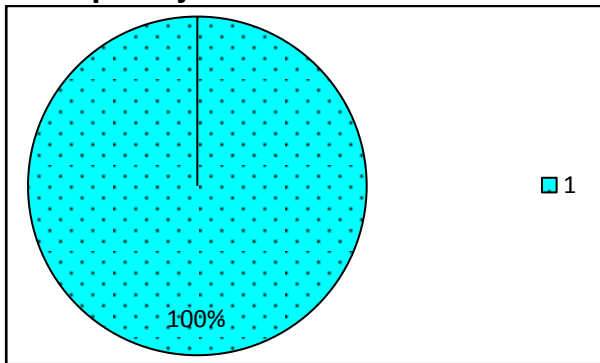
Správná odpověď: 6

Kolik světel je na dolní chodbě?

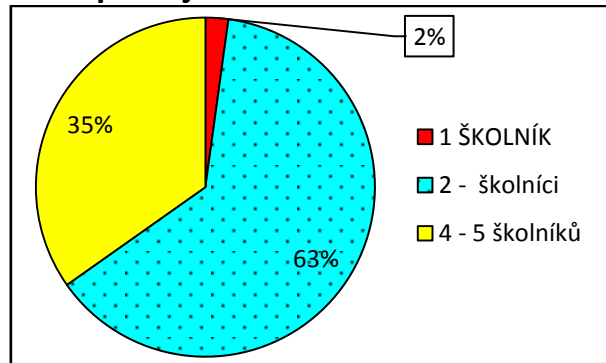
Správná odpověď: 23

Kolik pracuje ve škole uklízeček?

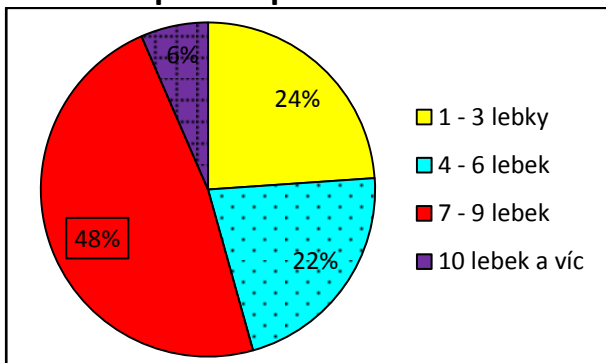
Správná odpověď: 3

Kolik pracuje ve škole školníků?

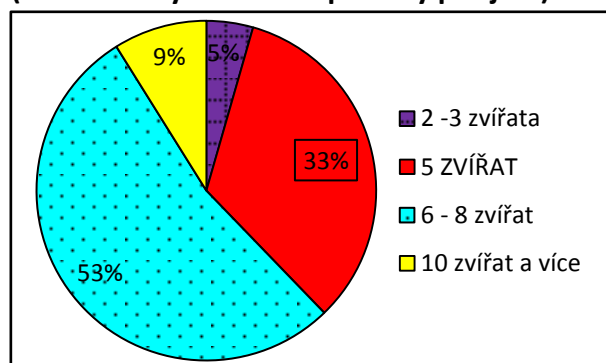
Správná odpověď: 1

Kolik lebek je vystaveno ve vitrině v učebně přírodopisu?

Správná odpověď: 8

Kolik druhů živých zvířat je ve škole? (Bez nezvaných hostů a potravy pro jiné).

Správná odpověď: 5

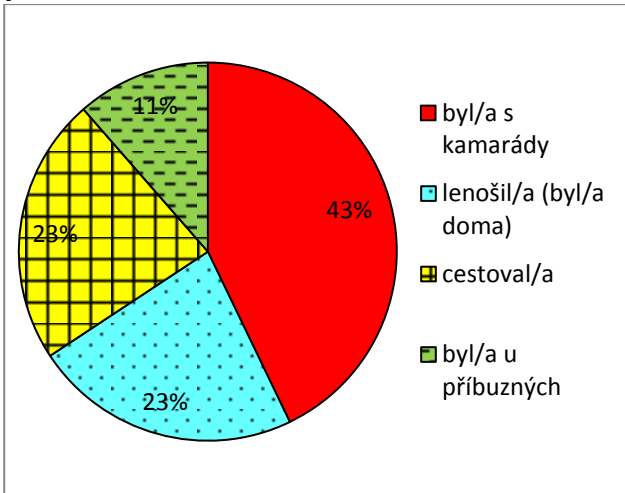

Celou školu prý uklízí jedna paní uklízečka! Vy byste ji sedřeli, chuděrku! Naopak páni školníci by odpočívali s nohama na stole, kdyby jich tu bylo tolik, kolik si někteří myslí!

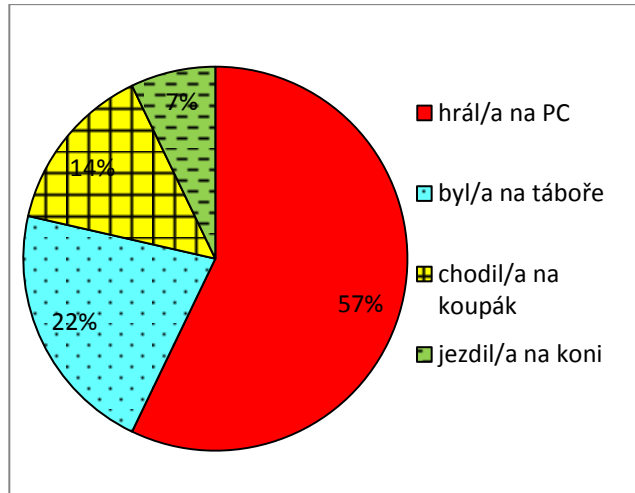
Jan Švestka, 9.tř.

NAŠE PRÁZDNINOVÉ TOUHY

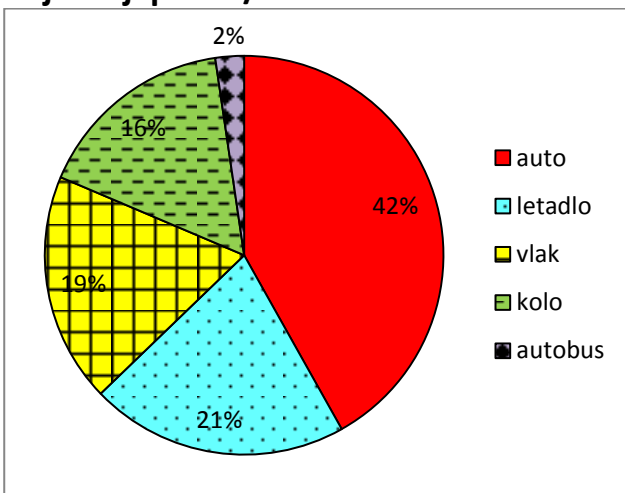
Co bys nejraději dělal/a o letních prázdninách?

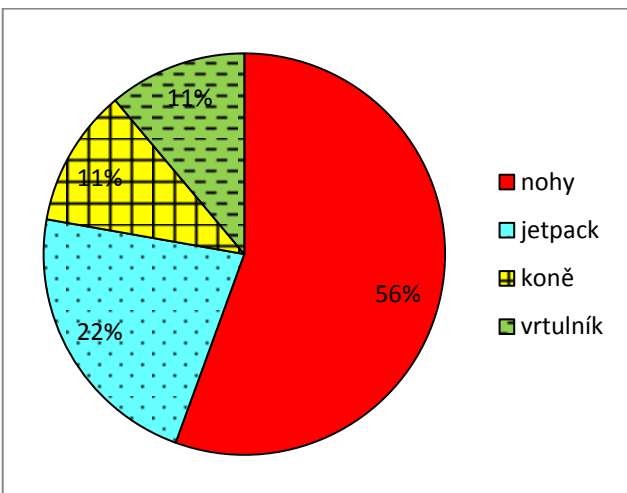
Něco jiného?

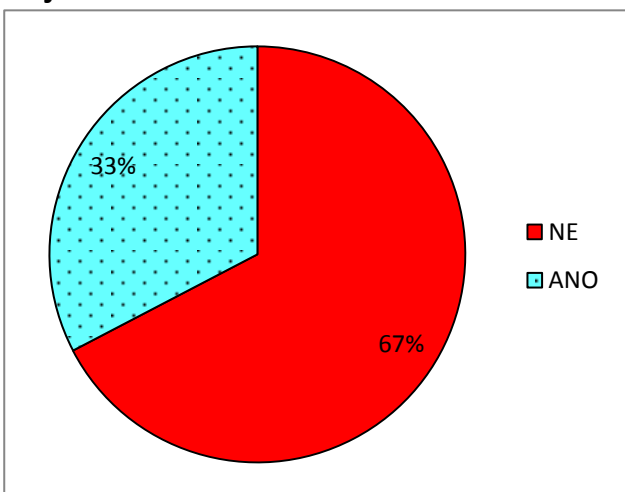
Který dopravní prostředek bys nejraději použil/a k cestování?

Nějaký jiný?

Bojíš se létání?

Cestování pomocí jetpacku

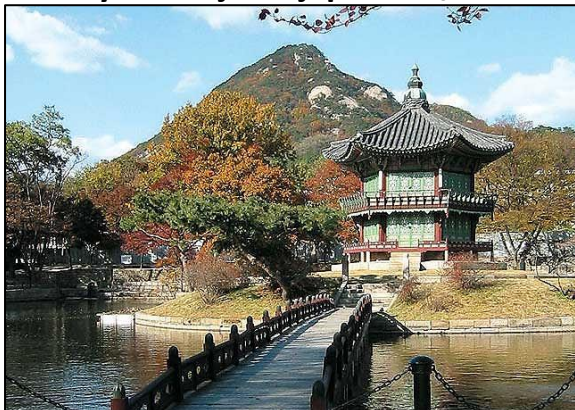
ROZHOVORY A ANKETY

Kdybys měl/a někam jet na pár dní v ČR, kam by to bylo?

Praha – 12x	Aš – 2x
Šumava – 5x	Hluboká nad Vltavou – 2x
Adršpach – 4x	Plzeň – 2x
Beskydy – 4x	Sněžka – 2x
Bílé Karpaty – 3x	Vítkovice – 2x
Orlické hory – 3x	Mácháč – 1x
Jeseníky – 3x	Třeboň – 1x
Vysočina – 3x	

Kam by ses nejraději podíval/a v zahraničí?

Japonsko – 5x	Itálie – 2x
Španělsko – 5x	Kanada – 2x
Anglie – 3x	Las Vegas – 2x
Afrika – 2x	Lucembursko – 2x
Alpy – 2x	Řecko – 2x
Evropa – 2x	Sinajský poloostrov – 2x
Francie – 2x	Turecko – 2x
Chorvatsko – 2x	USA – 2x
Indie – 2x	Hloupé odpovědi: - 4x

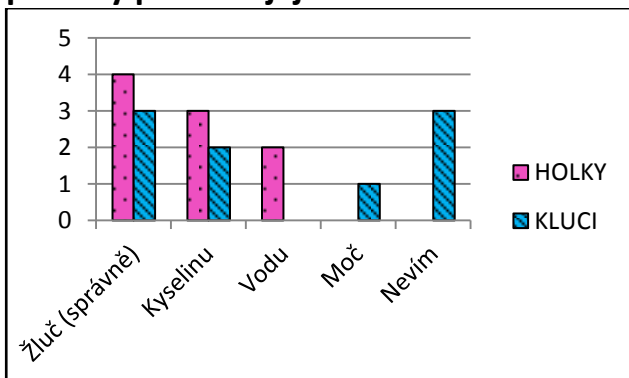
Jan Švestka, 9.tř.

Obrázky: tema.novinky.cz, esotravel.cz

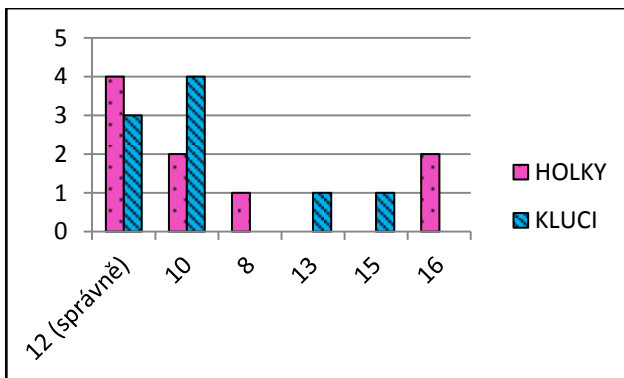

HOLKY VERSUS KLUCI

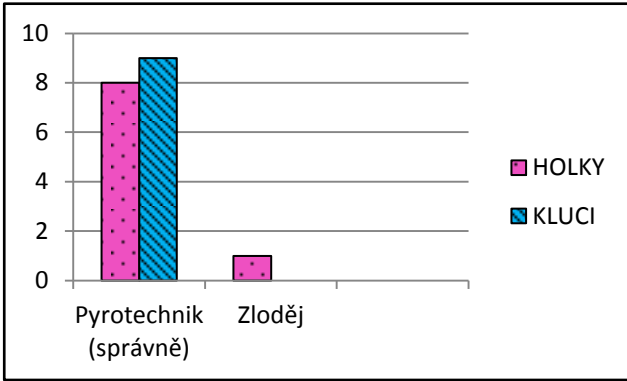
Kterou látku potřebnou k trávení potravy produkují játra?

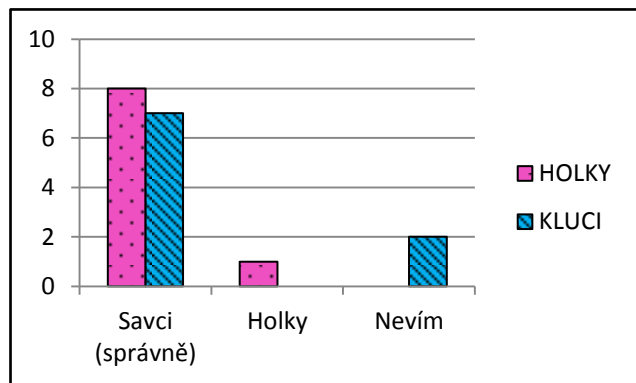
Kolik může mít dospělý člověk v ústech stoliček?

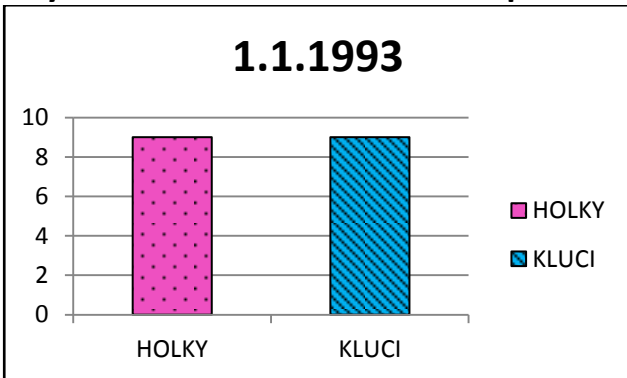
Jak říkáme člověku, který zneškodňuje bomby?

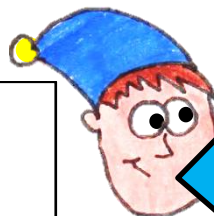
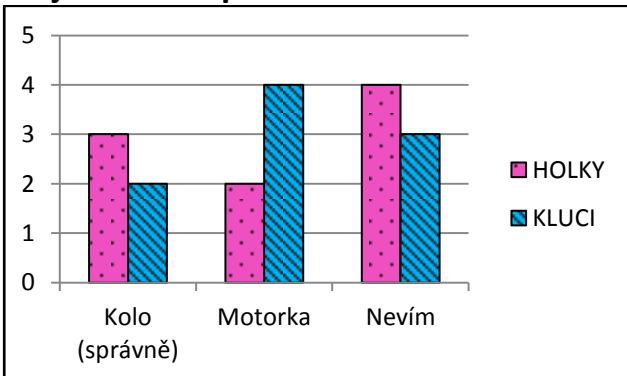
Kteří živočichové krmí svá mláďata mateřským mlékem?

Kdy vznikla samostatná Česká republika?

Co je to velociped?

V posledním kole naší letošní soutěže mezi pohlavími bylo dotazováno 9 kluků a 9 holek. Zvítězily holky a letos tak tuto soutěž jasně vyhrály 3:1. To si přece, kluci, nenecháte líbit! V příštím školním roce to můžete napravit!

Jakub Chmel, 9.tř.

Obrázky: cz.clipartlogo.com, dumy.cz, ceskobudejovicky.denik.cz

AVE CAESAR

Ave já, čtenáři, jmenuji se Gaius Julius Caesar a určitě mě dobře znáte, slyšel jsem, že hlavně z příběhů o nějakém Asterixovi a Obeliskovi, tedy vlastně Obelixovi.

Narodil jsem se 12., nebo 13. července (to už si přesně nepamatuji) roku 100 před vaším letopočtem. Pocházel jsem z patricijské rodiny (to bylo něco jako šlechtická rodina). O svém mládí moc mluvit nechci, protože jsem vyrůstal ve velikém zmatku a moc si toho nepamatuju, jediné, na co si vzpomínám, je, že byla nějaká válka s našimi, tedy římskými spojenci, kteří chtěli římské občanství.

Raději začnu od toho svého úspěšného tažení do Galie, když tam vznikl odpor vůči mému Římu, vedený jejich válečníkem Versingetorixem, který se opevnil ve dvou osadách. Nad těmi barbary jsem, jak ostatně ví každý, zvítězil a odvedl je jako otroky do Říma.

Po cestě zpátky jsem velice prozíravě překročil řeku Rubikon (podle toho se jmenuje i vaše soutěž

pro chytré hlavy). Takže... když jsem tu řeku překročil, začal jsem občanskou válku.

Na konci této války jsem se stal jediným vládcem celého římského státu, což se ze začátku líbilo senátu (našemu parlamentu), který mi pomohl na cestě k vládě. Já jsem mu však musel omezit moc, aby nevznikla další revoluce nebo občanská válka. To se mu už nelíbilo. Já si z toho bohužel nic nedělal, což byla, jak jistě víte, chyba.

Ale nepředbíhejme. Protože jsem neměl syna, aby po mně vládl, adoptoval jsem synovce Oktaviána. To, že jsem senátu omezil moc, a já nevím co ještě, senátory rozhněvalo a 15. března roku 44 před vaším letopočtem mě v budově senátu ubodali.

Po mé smrti vypukla další občanská válka, z níž vyšel vítězně můj syn Oktavián, který vyhlásil římské císařství. Prý senátoři mu pomohli k moci proto, že doufali, že znovu vyhlásí republiku, ale spletli se stejně jako u mě, když si mysleli, že si budou dál dělat, co chtějí.

Nakonec si na mě Římané s úctou vzpomněli a roku 42 před vaším letopočtem mě prohlásili jedním z římských bohů a já to přijal jako omluvu za brutální vraždu, kterou mě odstranili z trůnu, a šel se seznámit s vládcem bohů Jupiterem.

Vít Švestka, 7.tř.

Zdroj: www.wikipedia, Julius Caesars Gold
Obrázek: minimumwagehistorian.com

POČÍTAČOVÉ HRY

SHAKE AND FIDGET

Shake and fidget je hra, ve které jde hlavně o to, abyste se dostali na co nejvyšší level, měli co nejlepší brnění a zbraně. Vznikla před více jak třemi lety, za tu dobu se stala nejhranější hrou svého druhu na světě a v této době ji hraje přes 20 milionů hráčů. Děj se odehrává ve fantasy prostředí a skýtá mnoho možností, jak se zabavit. Můžete vstupovat do různých cechů nebo zakládat svoje.

V centru je náměstí, ze kterého se dostanete do všech potřebných lokalit: do čarobchodu, zbrojírny, stáje, síně slávy, hospody, k houbičkáři a do arény, v prvních třech si můžete koupit něco na sebe. Hra je rychlá a bezplatná, takže ji můžete hrát skoro všude, i na mobilu.

Minimální požadavky: přístup k internetu a Adobe Flash Player.

Naše hodnocení:

- + rychlá (až na úkoly, které musíte plnit, abyste mohli postoupit na vyšší level)
- + nádherná grafika
- + hra je bezplatná
- dlouhé úkoly (až 20 minut)

Vítězslav Jurkovič, 6.B, a Ondřej Chytrý, 5.B
Zdroj: sfgame.cz, obrázek honik.cz

KNIHY NA PRÁZDNINY

HOBIT ANEB CESTA TAM A ZASE ZPÁTKY

Hobit aneb Cesta tam a zase zpátky je celkem adrenalinová kniha a nemyslím si, že je pro nějaké slabochy!

Byl jednou jeden takový hobit (to je stvoření podobné člověku, akorát menší) a ten si žil takový poklidný život. Ale jednou se to změnilo. Přišli k němu trpaslíci, vyjedli mu obě dvě spíže a poprosili ho o pomoc. A tak se vydal na dlouhou pouť za dobrodružstvím a pokladem, který hlídá drak Šmak.

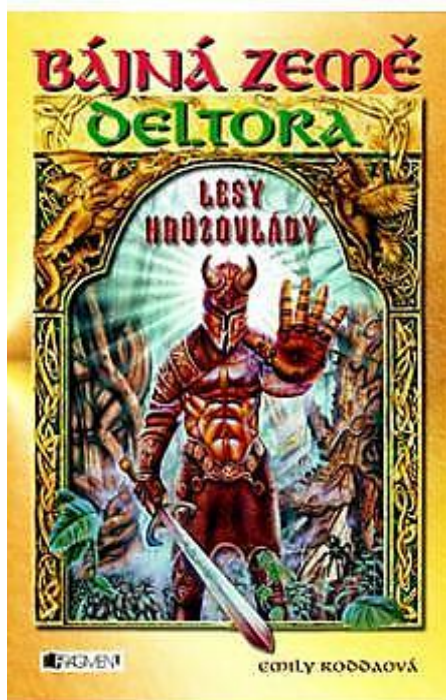
Doporučil bych ji spíš klukům, protože holky by asi moc nezaujala.

Myslím, že kniha je lepší než film, protože se nemusí kupovat třikrát – film je totiž trojdílný. ☺

Šimon Prudil, 5.B, obrázek: dabingforum.cz

BÁJNÁ ZEMĚ DELTORA 1. DÍL LESY HRŮZOVLÁDY

Tuto knihu napsala Emily Roddaová. Kniha vypráví o třech hrdinech, kteří hledají sedm kouzelných kamenů do kouzelného pásu Deltory.

Krutý Pán stínů se chystá vtrhnout do Deltory a definitivně si podmanit její lid. Jediná věc, která tomu může zabránit, je Kouzelný pás, posázený sedmi drahokamy, symbolizujícími nejdůležitější lidské ctnosti. Klenoty jsou však jednoho dne ukradeny a ukryty na temných a děsivých místech Deltory. Znamená to snad, že je Deltora navždy ztracena pod nadvládou Pána stínů? V každém díle je popsána strastiplná cesta za jedním z ukrytých drahokamů.

Naše hodnocení:

- + velmi napínavý a dobrodružný příběh
- + nutí čtenáře přemýšlet, co se stane dál
- místy dost odporné

Vít Jurkovič, 6.B, a Ondřej Chytrý, 5.B, obrázek: fragment.cz

FC BAYERN MÜNCHEN

Tento německý klub byl založen 27. února 1900 členy Mnichovského gymnastického klubu. První úspěch přišel v roce 1926, kdy Bayern vyhrál mistrovství jižního Německa, úspěch zopakoval i o dva roky později. První národní trofej získal v roce 1932, když porazil Eintracht Frankfurt 2:0. Rozvoj Bayernu přerušil příchod Hitlerova režimu. Prezident a trenér, kteří byli židovského původu, museli opustit Německo. V příštích letech se Bayernu přezdívalo Klub Žida.

Po válce se Bayern patřil mezi lepší týmy jižní Oberligy, ale koncem 50. let jeho situaci zkomplikovaly finanční potíže. V roce 1963 se všechny Oberligy spojily do jedné národní Bundesligy a v základní sestavě Bayernu se začaly prosazovat mladé talenty, jako byl Franz Beckenbauer, Gerd Müller nebo Sepp Maier, kteří se stali největšími hvězdami klubu.

V první bundesligové sezóně Bayern skončil třetí a vyhrál německý pohár. Kvalifikoval se do Poháru vítězů pohárů, který pak také vyhrál. V roce 1967 převzal tým kouč Branko Zebec a FC Bayern získal svůj první double.

Poslední úspěšná sezóna přišla v období 2012/2013. Bayern získal titul v německé Bundeslize, ve finále Ligy mistrů 25. května 2013 porazil svého německého rivala Borussia Dortmund 2:1 a získal nejprestižnější pohár v evropském fotbale. (Byla to jeho pátá trofej v této soutěži.)

Sezónu završil ziskem DFB-pokalu když ve finále porazil VfB Stuttgart. Získat tzv. „treble“ (tzn. že vyhrál dvě hlavní domácí soutěže – ligu a pohárovou – a titul v Lize mistrů) se Bayernu podařilo jako sedmému evropskému týmu v historii. Před ním se to zdařilo pouze skotskému Celticu (1967), nizozemským celkům AFC Ajax (1972) a PSV Eindhoven (1988), anglickému Manchesteru United (1999), španělské Barceloně (2009) a italskému Interu Milan (2010).

Současnými nejlepšími hráči Bayernu Mnichov jsou Arjen Robben, Frank Ribery, Bastian Schweinsteiger, Mario Götze, David Alaba, Mario Mandžukić, Thomas Müller.

Fabián Smutný a Martin Soldán, 5.B

Zdroj: www.cs.wikipedia.org

Foto: www.czechsporttravel.cz,

www.sport.aktualne.cz

MÁLEM ZAPOMENUTÁ POVÍDKA III

TEHDY SE MI TO ZDÁLO JAKO DOBŘÍ NÁPAD, LEČ DŮSLEDKY ČINŮ MINULOSTI SE VŽDY OBJEVÍ V BUDOUCNOSTI

10. 3. 2005 – Běžela jsem do koupelny, opakovalo se to znovu a znovu, nešlo to zastavit, nemohlo to tak zůstat. Musela jsem. Mámě jsem jen řekla, že jsem si šla vyčistit zuby po jídle. Jako vždycky.

V tu chvíli přestala číst, bylo jí z toho špatně jako předtím. Věděla, že se čtením svého starého deníku akorát mučí. Ale v té době to pro ni byl přeci smysl života. Trápení a radost v jednom balení bez potravin. Nepřipadalo jí na tom nic divného. V té době. Dnes ví, jak si zdevastovala vlastní zdraví, vlastní tělo, vlastní duši, vlastní život. Ale minulost se nedá vrátit. Popadla opět deník, který hodila před chvílí do kouta bílého pokoje, a pokračovala ve čtení.

29. 3. 2005 – Doktorka tvrdí, že jsem divná. Proč bych měla být? Vždyť jen nechci dopadnout jako táta, umřít na infarkt kvůli jídlu. Přeci každá mladá holka chce mít ideální postavu, tak proč to řeší jen u mě? Nesnáším ji, nesnáším svou mámu, nesnáším sebe, nesnáším jídlo.

Odešla k zrcadlu. Podívala se na sebe z profilu. Koukala a dala se do pláče. Stále ještě nebyla v pořádku, teď už to věděla. Ale na rozdíl od dob dřívějších ji tady donutili jíst. Jíst a nezvracet. Vyčítala si vše, co v té době dělala. Každý jí tu říká, že ji to bude pronásledovat do konce života. Už navždy bude bojovat s jídlem. Cena za nerozvážnost mládí.

6. 5. 2005 – Opravdu jsem tady. Nedokážu uvěřit, že mě doopravdy poslali sem, do blázince. Nepatřím sem, chodí tu po chodbách divní lidé. Koukají, jako by neměli smysl života. Já ho mám. Chci být krásná. Proč nedokážou pochopit, že se sebou nejsem spokojená, když jím? Proč bych měla jíst? Bez jídla už přežívám několik měsíců. Tak proč bych nemohla přežít desítky let? Chci pryč.

Tehdy si myslela, že se odtud dostane do měsíce. Netušila, že tu bude ještě o dva roky později. Proč přišla až tak pozdě na to, že co dělá, je špatné, že ji to ničí? Vyčítala si toho tolik, že už kolikrát i přemýšlela, že si

podřeže žíly. Ale čím? Když v tomhle příšerném domě nejsou ani šňůry od splachovadla natož něco ostrého? Fakt, že se už i bojím odtud odejít a být nezávislá, spoléhat se sama na sebe, ji současně vzrušoval i děsil. Nechtěla umřít, jen chtěla zastavit ty proudy myšlenek, zastavit rozpínání jejího těla, zastavit čas a nejíst.

28. 8. 2005 – Nutí mě si to přiznat. Já v tom však stále nevidím nic špatného. Včera mě sestra donutila sníst celý oběd, i předkrm. Myslela jsem, že se zblázním. Copak můžu za to, že jí nevadí, jak vypadá? Nemůžu. Nemůžu za nic.

Můžu za všechno, pomyslela si. Otevřely se dveře. V nich stála ta šedovlasá, dnes už i příjemná sestra s tácem plným jídla. Ta samá sestra, co

ji kdysi nutila do jídla. Dnes už má i hlad bez výčitek. A to je správné.

2. 1. 2006 – Strávila jsem tu silvestra. Nesnáším se. Jak mě mohlo napadnout, že je to správné? Teď kvůli tomu trpím. Nutí mě jíst. Mám hlad. Mám takový hlad. Ale nejde to. Ten reflex je tak automatický jako přivírání očí při polibku. Je to nejsilnější pocit na světě. To, že nemůžu jíst, i když tak moc hladovím. Prosím je o pomoc, ale zdá se mi, že i oni jsou bezradní. Chci umřít. Chci, aby to přestalo. Chci pomoci. Chci žít.

Odevzdala deník sestře a dala se do jídla. A byl to krásný pocit. Pocit vítězství samé nad sebou. Vítězství nad bulimií.

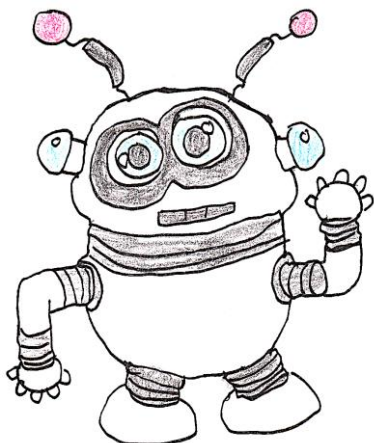
Dagmara Eckertová, loňská 9.A

Obrázek: Kristýna Dostálová, 9.tř.

MŮJ KAMARÁD ROBOT

JÁ A MŮJ ROBOT VILÉM

Asi před rokem jsem se šel projít, najednou jsem uviděl po louce běžet robota. Přišel jsem k němu blíž, abych se na něj podíval, a zjistil jsem, že to není jen tak ledajaký robot.

Byl to ten nejlepší robot. Uměl dělat nejméně 20 věcí: chodit, mluvit, dělat kávu a spoustu dalších.

Dal jsem mu jméno Vilém. Pomáhal mi úplně se vším, ale při vysávání nám rozbil vysavačem okno. Pokoušel jsem se ho zastavit, ale nešlo to, naopak se ještě zvětšil, zesílil a místo malého robota tu najednou byl třímetrový Rambo.

Vyšel ven, vzal naše auto a hodil ho na strom, strom se zlomil a spadl na sousedovo auto. Vtom jsem se probudil. Ani nevíte, jak jsem rád, že to byl jen sen.

Viktor Musil 5.B

MŮJ KAMARÁD TAMTADI 50

Robot... Toho jsem si vždycky přála, aby za mě uklízel, umýval nádobí atd... Chtěla jsem ho moc! Když jsem jednou přišla ze školy domů, čekal tam robot, který se mně i představil. Jmenoval se Tamtadi 50 a byl přátelský, pracovitý, přítulný a hodný.

Když přijela mamka domů z práce, řekla: „To je pro tebe.“ Dostala jsem ho k narozeninám. Byla jsem úplně vedle z toho, že ho mám, protože mi ho maminka ani tatka zatím nikdy nechtěli koupit. Nevím, co je to popadlo, ale byla jsem moc ráda.

Psal se rok 2953.

Pak jsme jeli do obchodu koupit mu postel, protože jsem nechtěla, aby spal vestoje, i když jsem věděla, že se vždycky sám vypne.

Po večeři jsem se zeptala Tamtadiho: „Pomůžeš mi uklidit?“

A on mi odpověděl: „A-no.“

Až jsme uklidili, zeptala jsem se ho: „Umíš hrát na babu?“

„A-no,“ zase odpověděl. A tak jsme si spolu hráli. A jak můžeme, děláme všechno spolu a jsme veeéelcí kamarádi!

Klára Svobodová, 5.B

MŮJ KAMARÁD HRYMARÁD

Jednoho dne jsem si namaloval obrázek robota. Vypadal docela legračně. Měl velkou hlavu, čtyři malé ruce a dvě nohy. Šel jsem pro maminku, abych jí ukázal, co jsem namaloval.

„A jak se vlastně jmenuje ten tvůj robot?“ zeptala se maminka.

„Přece Hrymarád!“ zvolal jsem.

„To je hezké jméno,“ řekla maminka a odešla do kuchyně.

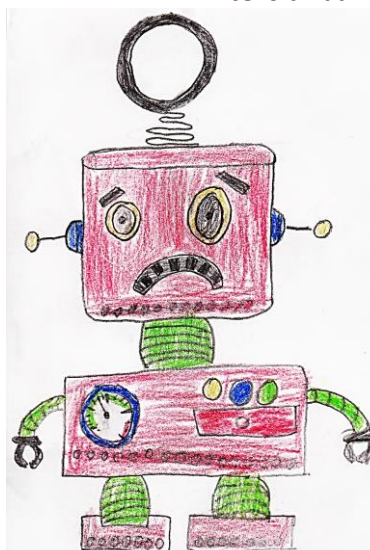
Vtom robot obživil a vyskočil z papíru. V ruce držel kouzelný kufřík, ve kterém měl schované svoje oblíbené hračky a hry. Hned jsme se skamarádili a hráli jsme si celý den.

Druhý den mě Hrymarád pozval do světa robotů, vyjeli jsme si do Robotic. Žije tam 5 milionů robotů. Hrymarád mě seznámil se svými kamarády. Třeba Cvičilas pořád cvičí a Maratyn zase běhá maratony. Mají tam robostodu, kam chodí roboti na robopivo a točenou robofolu. V roboškole se vyučuje mateřský jazyk robotů – robotština.

V Roboticích se mi moc líbilo, ale přišel čas se rozloučit s Hrymarádem, který tam chtěl zůstat, a vrátit se zpět do světa lidí. Obrázek robota Hrymaráda jsem si pověsil ve svém pokojíčku na nástěnku, a kdykoliv se na obrázek podívám, vzpomínám na svého kamaráda ze světa robotů.

Denisa Bohdálková, 5.B

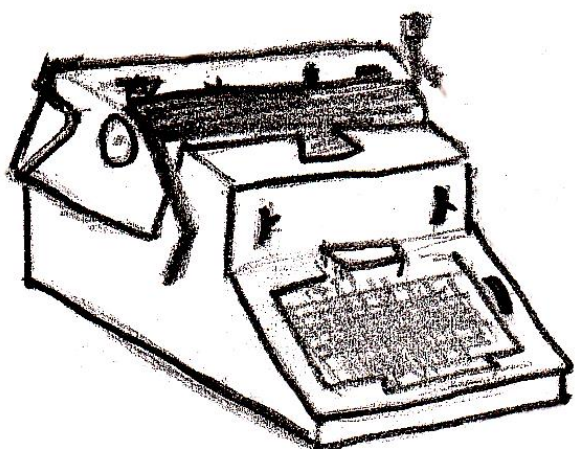
Obrázky: Michal Antoš, 5.B,
Vítězslav Jurkovič, 6.B

O PSACÍCH STROJÍCH

Právě píšu na psacím stroji a píšu o tom, na čem píšu. Chci vám povědět, co takový psací stroj umí a k čemu vlastně je. Psací stroj byl vynalezen proto, aby ulehčil práci písářům a písáčkám. Psaní pak bylo mnohem snadnější.

Byly různé druhy psacích strojů, ale ty úplně první nevypadaly tak, jak

je známe dnes. Ty úplně první fungovaly na bázi malých polštářků naplněných inkoustem. Psací stroje hlavně využívali novináři a úředníci. Psací stroje uměly ulehčit jejich práci. Dnes je psací stroj docela i vzácnost, protože jej nahradily vyspělé počítače.

My ale jeden doma máme a je to velká zábava na něm psát. Pořád samé ťuk, ťuk, ťuk, cvak, cvak, klap, klap a tak dokola. Jde na něm psát takzvanou desetiprstovou metodou, kterou se dá psát tak rychle a dobře, že kdo ji ovládá, napsal by tento článek za pár minut (na rozdíl ode mě, mně to trvalo skoro hodinu).

Na psacím stroji CONSUL napsal
Václav Novotný ze 4.A

Obrázek: autor

MOJI PŘÁTELE Z PÓLŮ

Donesli ji zabalenou do pruhované deky. Její jasné oči se na mě upíraly, když jsem k ní vztáhla paže. Byla vyděšená a roztřesená. Vykuleně se na mě podívala, vypadala slabě a unaveně. Po dlouhé cestě ze severu se jí ani nedivím.

„Jak jste ji pojmenovali?“ zeptala jsem se, když mi ji položili do náruče.

„Aurora. Jako polární záře.“

V očích se mi zaleskly slzy. Nevěděla jsem, jestli ještě někdy polární záři uvidí. Když její matku zabili lovci, bude muset vyrůstat v zajetí. Je malá šance, že se vrátí tam,

kam náleží.

„Pěkné jméno,“ řekla jsem tiše. Když mě s ní nechali o samotě, začala jsem si s ní povídat, jako bych se bála, že by se mohla cítit samotná.

„Lední medvědi jsou krásní i nebezpeční, vid’?“ začala jsem náš rozhovor.

„Ale i když jsou nebezpeční, před lidmi je nikdo neochrání. Proč vám vlastně ubližujeme, když pro nás většinou nepředstavujete žádné riziko?“

Medvědí mládě zavrňelo a mně to znělo jako odpověď.

„Jistě, to je dobrá otázka,“ řekla by Aurora možná.

Vzali jsme jí rodinu i domov. Slyšela jsem o ubývání ledovců. Kvůli emisím se otepluje klima na celé zemi a já se bojím toho, co se může stát. Na sever se tlačí z jihu jejich příbuzní, lišky a medvědi hnědí a ohrožují je.

„Jenže já to tak nechci nechat,“ stiskla jsem odhodlaně čelisti. Pohladila jsem malou medvědicí po hlavě.

„Vrátíš se tam, kam patříš, slibuji.“

A tak jsem slib dodržela. Po několika letech vedení kampaně za ochranu ohrožených druhů jsem dosáhla svého cíle. Věděli jste, že lední medvěd není jediný z druhů ohrožených globálním oteplováním?, Mrož, tučňák patagonský, sob polární, liška polární, rosomák, vlk arktický, tuleň,... všechna tato zvířata ohrožuje oxid uhličitý, způsobující skleníkový efekt, kdy se teplo zadržuje u země (tento plyn pochází z výfukových plynů), a freony, plyny, které nebezpečně narušují ozónovou vrstvu, a tak Slunce neúprosně spaluje Zemi na prach.

Slunce je naším zdrojem života a zároveň stroj zkázy. Proč musíme ničit přirozený štít, který nás před jeho hněvem ochraňuje, bezohledně ničit? Tuhle otázku jsem položila hodně lidem, kterým jsem o tomto problému přednášela. Ani jeden nedokázal odpovědět.

„Vždyť pomáhat je tak snadné,“ řekla jsem jim.

„Stačí šetřit energii, vypínat zbytečně svítící osvětlení, spotřebiče, které jedou na prázdko. Člověk si často bere víc, než potřebuje, a stejně chce pořád víc a víc... Stačí udělat jen malý čin. A společně se nám může podařit zachránit náš svět.“

Skrze různé dobročinné akce a kampaně jsem získala dostatek dotací na dopravu medvědice zpět do divočiny. Společně s několika zoologickými zahradami a spolky na ochranu divokých zvířat jsme se připravili na „Den D“. Na ten den, když jsme Auroru vypustili zpátky. Nedaleko od míst, kde kdysi ztratila svobodu.

Dívala jsem se za ní, jak mizí v dále, a chtělo se mi brečet. Další lední medvěd má šanci se rozmnožit a obnovit rovnováhu, která byla tak surově narušena lovem a klimatickými změnami.

„Nejsilnější přežije.“ Pokud je člověk nejsilnější, nemůže přece zničit ty slabé, protože bez nich by náš svět nefungoval tak, jak ho známe. Jsme propojeni v jeden celek, který tvoří povrch naší planety. Jsme na sobě závislí, každý plníme svoji úlohu. Musíme se o ty slabé starat, protože bez nich bychom nebyli ani my.

„A stačí pro to udělat tak málo...“ zašeptala jsem do bílého ticha. Nadechla jsem se ledového vzduchu a sledovala nad hlavou polární záři.

Ne, tuhle krásu musíme zachovat. Navěky.

Kristýna Dostálová, 9.tř.

PERLIČKY Z NAŠÍ ŠKOLIČKY

V 9. třídě začala hodina německého jazyka s panem učitelem Holešovským. Po zvonění nakoukne do dveří rozjařená spolužačka:

Hodina zeměpisu. Pan učitel Beneš je jako vždy strašně zvědavý a zajímá ho, který člověk se jako první podíval do vesmíru.

Barbora Chmelová, 9.tř., Kristýna Dostálová, 9.tř.

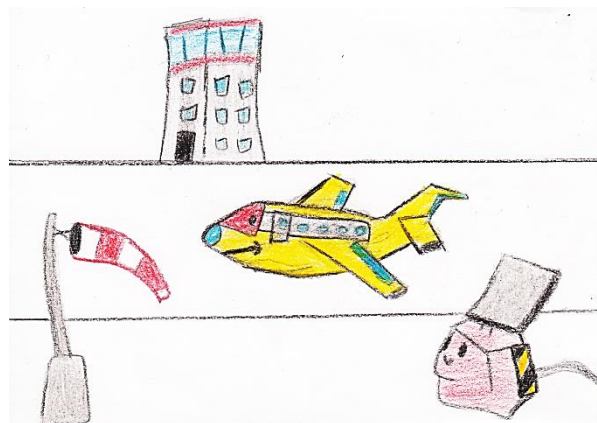
- Kapr má ostré zuby, proto nesmíme strkat prsty do vody, nebo nám je ukousne.
- Srna nosí na zadku zrcadlo.
- Kachna má mezi prsty plovací plachty.
- Kalkulačky odlétají na zimu do teplých krajín.

Z mého archivu
Vlasta Sokolová

VLASTIVĚDNÝ KVÍZ

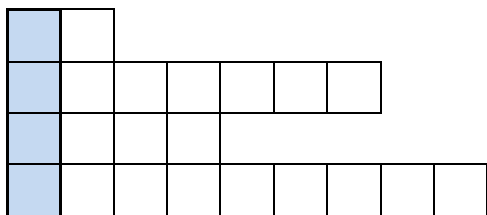

- Která z těchto řek protéká územím Španělska?
  - Tibera
  - Ebro
  - Seina
- Které z těchto měst leží v Itálii?
  - Verona
  - Valencie
  - Marseille
- Do jaké národnostní skupiny patří většina obyvatelstva Francie?
  - Keltové
  - Románi
  - Germáni
- V jakém století proběhla ve Velké Británii průmyslová revoluce?
  - ve 18. století
  - ve 19. století
  - ve 20. století
- Jaký státní útvar je Švédsko?
  - republika
  - monarchie
  - federativní republika
- Kterých z těchto organizací je Finsko členem?
  - EU
  - NATO
  - EU i NATO
- Který stát je svou rozlohou v Evropě nejmenší?
  - Monako
  - Vatikán
  - San Marino
- Které z těchto měst je položeno nejzápadněji?
  - Budapešť
  - Bukurešť
  - Kyjev
- V které zemi vyrábí největší podíl elektrické energie jaderné elektrárny?
  - Francie
  - Velká Británie
  - Německo
- Jak se jmenuje největší letiště Evropy?
  - Frankfurt - Rhein Main
  - Londýn - Heathrow
  - Praha – Letiště V.Havla

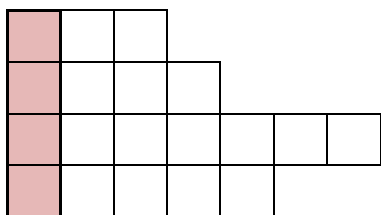
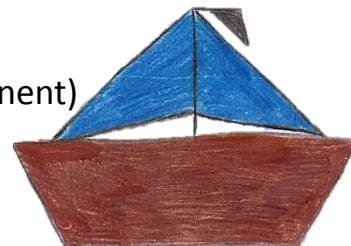

Text a obrázky: Gabriela Bartoňková a Klára Svobodová, 5.B

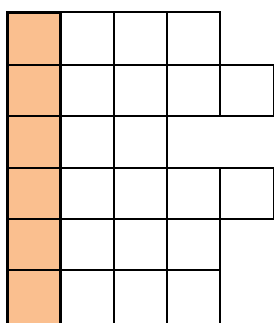
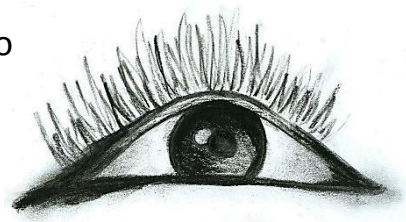
KŘÍŽOVKY

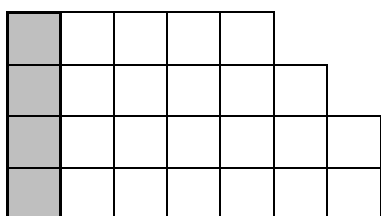
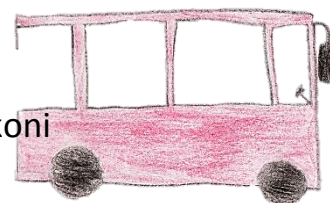
ano (jinak)
Jižní a Severní... (kontinent)
horní končetina
druh opice

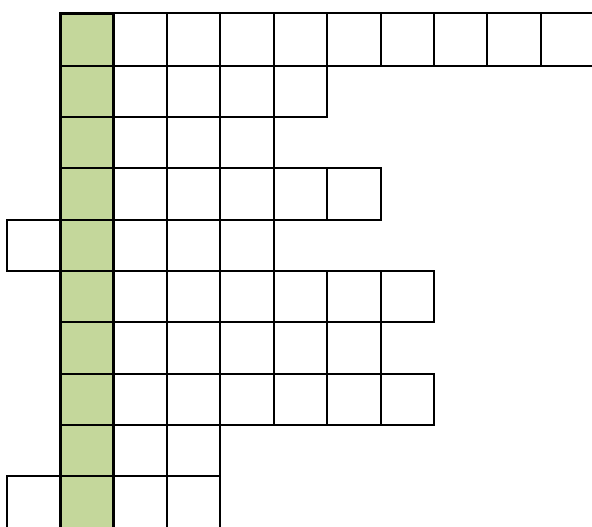
dopravní prostředek plující po vodě
těkavá kapalina
zemědělské vozidlo
orgán zraku

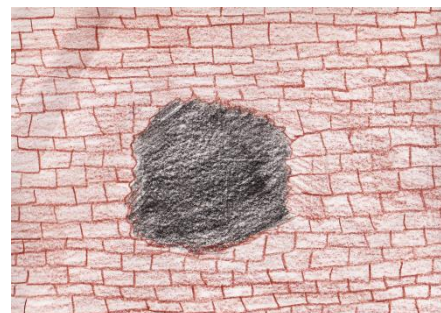
Josef (domácky)
vesnice blízko Střelic
obydlí člověka
tanec
střelický žák - ... Korol
antonymum k hodně

pruhované zvíře podobné koni
původní obyvatel Ameriky
máma (zdrobnělina)
hromadný dopravní prostředek

svátek po 1. jarním úplňku
jméno paní družinářky Hájkové
pták lovcí v noci
zimní svátek
znát
prarodič
dvounohý savec
druh sýra
orgán čichu
otvor

Markéta Prudilová, 6.B
Obrázky: redakce

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Omylem spadne paní učitelka do pekla. Celá bezradná chodí, bloumá, než najde nenápadný koutek, kam se uchýlí, v klidu sedí a mlčky pozoruje celé dění. Vtom přijde na kontrolu sám Lucifer.

Když spatří paní učitelku, zděšeně se ptá: „Ženská, co vy tady děláte, vy patříte do nebe, tady je peklo!“

„To je peklo?“ diví se paní učitelka, „a já myslela, že je velká přestávka!“

Matka se vrátí z práce a na stole má lístek:

„Vrátil jsem se ze školy dřív, protože mě hrozně bolela hlava a žaludek. Najedl jsem se, vzal si prášek a šel jsem hrát fotbal!“

„Tatí, kde se vzali lidé?“

„Od Adama a Evy.“

„Ale pan učitel nám říkal, že jsme vznikli z opic.“

„Copak je vyloučené, aby se tak jmenovaly opice?“

„A co říkal tvůj tatínek na vysvědčení?“ ptá se paní učitelka.
„No byl pěkně naštvanej. Radši se mu vyhněte, až ho potkáte.“

„Pane učiteli, píše se po R vždy tvrdé Y?“

„Ne. Například ve slově 'trouba' se po R píše O!“

Říká doma malý Karlíček mamince:

„Mami, dneska se mě ptala paní učitelka, jestli mám sourozence.“

„A cos odpověděl?“

„Že jsem jedináček.“

„A co na to paní učitelka?“

„Chválabohu.“

Prvňáčci jsou poprvé ve škole a paní učitelka se ptá:

„Děti, kdopak ví, kolik je 1 plus 2?“

Nikdo nic neříká.

„Nemusíte se stydět přihlásit.“

Opravdu to nikdo neví?“

Přihlásí se malá holčička:

„Já nevím kolik je 1 plus 2, ale vím, že je to určitě stejně jako 2 plus 1, protože operace sčítání je v oboru reálných čísel komutativní.“

Opozdilec Pepíček se vmlouvá: „Cestou do školy mě srazil trabant.“

Učitelka na to: „Tak jsi měl jít rychleji!“

Vlasta Sokolová

Zdroj: nejvtipy.cz

REDAKCE A ŘEŠENÍ

Jihomoravské zlato je naše – V. Sokolová, Gabriela Bartoňková, 5.B, Klára Svobodová, 5.B, Vítězslav Jurkovič, 6.B, a Lucie Svobodová, 8.A

Jak sedmáci poznávali židovské tradice – Vít švestka, 7.tř.

Gracy, Ari a osmáci – Vlasta Sokolová

Další dřevěné kleště a kovové psí známky – Markéta Jašová, 8.B

Projektový den o holocaustu – Barbora Chmelová, 9.tř.

Páťáci ve vile Tugendhat – Gabriela Bartoňková a Klára Svobodová, 5.B

Devátáci na taneční přehlídce – Anežka Vašulínová, 9.tř.

Jak jsme hrabali na počest Hrabala – Kristýna Dostálová, 9.tř.

Andersenská noc – Nikola Bartoňková, 5.B

Navštívil nás Zayferus – Šimon Prudil, 5.B

Velikonoční výstava – Vítězslav Jurkovič, 6.B

Osmáci v Praze – Michaela Bartoňková a Lucie Svobodová, 8.A

Anglie na vlastní oči – Michaela Bartoňková, 8.A

Výlet do údolí kostí – Vít Švestka, 7.tř.

Žáci hráli žákům – Aleš Kadlec, Barbora Chmelová, 9.tř.

Zájezd do Osvětimi – Patrik Litschmann, 9.tř.

Adopce na dálku – Markéta Prudilová, 6.B, Vít Švestka 7.tř.

Sportovní okénko – Jakub Vašulín, 9.tř., Kristýna Jahodová, 6.B

Kronika deváťáků – žáci 9. třídy, Aleš Kadlec

Pár nej 8. a 9.ročníku – Terezie Vašulínová, 6.B

Rozhovor s panem zástupcem Benešem – Patrik Litschmann, 9.tř.

Rozhovor s Vojtou Liškou – Jakub Vašulín, 9.tř.

Rozhovor s odcházejícími redaktory – Michaela Bartoňková a Lucie Svobodová, 8.A

Znáte svoji školu? III – Jan Švestka, 9.tř.

Naše prázdninové touhy – Jan Švestka, 9.tř.

Holky versus kluci – Jakub Chmel, 9.tř.

Ave Caesar – Vít Švestka, 7.tř.

Recenze: Počítačové hry – Vítězslav Jurkovič, 6.B, a Ondřej Chytrý, 5.B,

Knihy na prázdniny – Šimon Prudil, 5.B, Vítězslav Jurkovič, 6.B, a Ondřej Chytrý, 5.B

FC Bayern Mnichov – Fabián Smutný a Martin Soldán, 5.B

Málem zapomenutá povídka 3 – Dagmar Eckertová, loňská 9.A

Můj kamarád robot – žáci 5.B

O psacích strojích – Václav Novotný, 4.A

Moji přátelé z pólů – Kristýna Dostálová, 9.tř.

Perličky z naší školičky – Barbora Chmelová, 9.tř., Kristýna Dostálová, 9.tř.

Vlastivědný kvíz – Gabriela Bartoňková a Klára Svobodová, 5.B

Křížovky – Markéta Prudilová, 6.B

Obálka – Vlasta Sokolová, M.Jašová, 8.B

Konzultant a jazykový poradce: Blanka Dalecká

Překlepy – skřítek Střelík

Řešení:

Správné odpovědi kvízu ze str.48: 1.a), 2.b), 3.b), 4.a), 5.b), 6.a), 7.b), 8.a), 9.a), 10.b)

1-4: Co to vidím?!

5-7: Začínáš se zlepšovat!

8-10: Vidím, že jsi fanoušek zeměpisu

Křížovky ze str. 49: Jaro, Léto, Podzim, Zima, Vysvědčení

ZÁVĚREČNÁ SHOW DEVÁŤÁKŮ

Kterak z roztomilých hodných prvňáčků

vyrostli zlobiví deváťáci.